

ALKORYTMI 1/98

LÄVISTYKSET

TATUOINNIT

RIIHIMÄKI

Pääkirjoitus

Kivun liekkiin mä katsoin kerran... Viimeksi kävellessäni Riihimäelle, jolloin tuijotimme toisiamme silmiin usean tunnin ajan. Vein voiton, vaikka kovilla on ottanut. Tiesin lähtiessäni, että matka ei ole helppo, kipu tulee ottamaan omansa. Jos olisin tuntenut samaa kipua suunnitellessani matkaa, olisin varmasti jäänyt Otaniemeen nauttimaan kauniista lauantaipäivästä. Onneksi kipu ei ollut silloin läsnä. Olisi jäänyt kävely ja kipu kokematta.

Hehkuvaan, huumavaan... Palkinto kivusta odottaa joko kivun jälkeen euforisena tilana tai sitten itse kipu voi olla nautinto sinänsä. Jatkuva turruttava kipu polttaa jalkojasi ja tyhjentää pääsi, jatkat eteenpäin miettien vain seuraavaa askelmaa. Kokemuksen jälkeen olo on puhdas, levollinen, onnellinen, jopa valaistunut.

Kipu voi tuntua myös hetkittäisinä suurina tulvina, jolloin ihminen tarrautuu kipujen välisiin seesteisiin

jaksoihin ja rytmittää elämänsä uudelleen.

Olit ainoani, olit maailmani... Kipu vie sinut kokonaan, tehtäväsi on ainoastaan vikistä. Kun se vaatii huomiota, sinun tulee sitä antaa. Tässä suhteessa kipu on kuin pienet lapset, jotka eivät yhtään välitä vanhempiensa kiireistä, stressistä tai tunteista, vaan vaativat saada ruokaa, suojaa, huolenpitoa juuri nyt.

Kipu on muisto, joka haalistuu yllättävän nopeasti, ihmisruumis kitkee ikävät asiat muistojen joukosta tehokkaammin kuin yksikään puutarhuri siihen pystyisi. Kivusta jää jäljelle vain valju ajatus ikävyydestä ja pahasta asiasta, joka ei vaikuta yhtä järjestyttävästi kuin aikoinaan koettu kipu. Tämä lienee siunausta.

Kipeytykää,

Janne Kalliola

Alkorytmi, Tietokillan lehti vuodesta 1986.
Ilmestyy 4-6 kertaa vuodessa.

Päätoimittaja:	Janne Kalliola
Jutut:	Janne Kalliola, Katja Kuusikumpu, Tuomas Luttinen, Jukka Parviainen, Satu Virtanen, Matti Änkö
Sarjakuva:	Marko Peussa
Valokuvat:	Janne Kalliola, Katja Kuusikumpu, Ville Likitalo, Matti Änkö
Kannen kuva:	Tomi Salo
Ulkoasu:	Janne Kalliola
Tatuointipiirroksiset:	Duck's Tattoo
Verkkokuvat:	www.flesbcanvas.com
Painopaikka:	Libella
Painos:	300

Kiltatyttö

Kinky Club, kinkyclub@sci.fi, <http://www.kinkyclub.sci.fi/>
infopuhelin 0400 795 895

Pääkirjoitus	2
Päätoimittaja jorisee ja kommentoi rytmiryhmän saavutuksia ihkaomalla palstallaan. Tällä kertaa aiheena teemaan sopivasti kipu.	
Kiltatyttö	3
Kiltatyöt courtesy of Kinky Club.	
Sisällys	3
Luet sitä juuri.	
Isku!	3
Alkorytmin avustaja kävi hajottamassa tiiliä paljain käsin ja jaloin Smökin kallioilla. Tutustu tiilen hajotuksen tunnelmaan ja tekniikkaan.	
Teräksen kiiltoa	4
Ihminen on koristautunut kautta aikojen mitä ihmeellisimmillä tavoilla. Viime aikoina myös lävistäminen on noussut pienten piirien yksinoikeudesta koko kansan huviksi. Ja mitä ihmiset edellä, sitä teekkarit perässä, tietokillassa peräti yksi rohkea. Ohjeita myös lävistyksen oton jälkeisiin sukulaisten uteluihin.	
Väritetty nahka	7
Lävistys vaatii seurakseen tatuoinnin tai toisinpäin. Tatuointejakin on ollut olemassa melkein yhtä kauan kuin välineitä niiden tekemiseen. Artikkelit puretuuu tatuointien tekoon ja tietokiltalaisten kokemuksiin tatuoinneista. Mikäli halu heräsi koristella nahkaansa, niin artikkelin lopusta löytyy muutaman liikkeen yhteystiedot.	
Marssi Riihimäelle	13
Alkorytmin tutkimusretkikunta uhmasi kaikkia ihmisen tuntemia vaaroja ja useita muitakin matkatessaan halki ajan ja paikan kohti luonnonkaunista Riihimäkeä. Matkalla sattui ja tapahtui kaikenlaista. Tutustu kävelijöiden mielteisiin ja matkan kulkuun päätoimittajamme alati valppaiden silmien kautta.	
Jukka kertoo	14
Satu kertoo	16
Retkeläisten mielteitä matkan varrelta. Lue kävelyn tyhjentävästä vaikutuksesta ja siitä, mitä jankkaava fyysinen kipu pistää ihmisen ajatteluun.	
Sadomasokismi: muoti-ilmiö?	18
Sadomasokismi on noussut viime aikoina pintaan erityisesti Studio Veronican aloitettua liiketoimintansa. Mitä se on, miksi sitä harrastetaan, kerkä harrastavat? Sattuuko se? Toimittajamme kävi kuuntelemaan aiheesta yliopiston järjestämän luennon. Lue juttu, niin tiedät. Ja kyllä se sattuu.	
Matala Tajunta	20
Vazek ja Tessa jatkavat matkaansa universumin ääriissä.	
Äärimmäisellä ääriGoomilla	22
Kirjeenvaihtajamme kellui kokonaisen viikon aluevesirajamme molemmilla puolilla katsellen riekkaiden, alkoholia nauttineiden opiskelijoiden ratkiriemukasta, mutta rentoa ajanviettoa. Se panee ihmisen mieteliääksi, kun joutuu kuuntelemaan useita sitä suunsoittoa ja katselemaan tulevaisuuden nuoria toivoja liikuttuneessa mielentilassa. Lue juttu niin tiedät tunnelmat laivalta.	

Seison ulkona kalliolla lämpimähkössä kevättalven säässä parin pakkasasteen hiipiessä lahkeiden alla ylöspäin. Vasta hetkeä aiemmin syöty ruoka painaa vatsassa, mutta tässä sitä ollaan. Pitäisi olla valmis, vaikkei olo kovin samanlaista tunnetta tuo. Mutta valmistautuminen on muilta osin päättynyt, joten riisun verryttelypuvun ja kengät jalastani. Kallio jalkojeni alla on viileä muttei sietämättömän kylmä. Siirryn tiilipinon vierelle, jotta kuvaaja voisi sommitella kuvakulmaa.

Keskityn pinon edessä tulevaan iskuun. Koetan painaa muiston edellisen murskauksen epäonnistumisesta jonnekin kauas tajunnastani. Koen olevani valmis, joten sanon kuvaajalle, että lyön läpi kolmannella kerralla. Kerään kahdella iskuhahmotelmalla voimaa itseeni hengittäen samalla syvään. Yksi... Kaksi... Ja kolme! Isku lähtee irtoamaan kyljestäni, rystyset törmäävät tiilien päällä olevaan nahkarukkaseen ja sitten tiilien kovaan pintaan. Nyrkki painuu kasan läpi ja tunnen onnistuneeni lyönnissä vallan hyvin. Tiilet putoavat kappaleina kohti maata.

Sidon taas kenkiä jalkaani lähteäkseni hakemaan paikalla käyntyä solukaveriani avustajaksi, sillä seuraavaksi olisi tarkoitus potkia loput kolme tiiltä hajalle. Harmittaa hienon, että tiilet olivat niin vähissä - vain kolme masamurskauksessa. Paluu murskauspaikalle ja kengät jälleen jaloista. Kaverini ottaa tiilen pidettäväkseen. Pienen hahmottelun jälkeen ensimmäinen yritys, joka päättyy nolosti; tiili putoaa ehjänä hajoten kalliolle. Onnittelten jo itseäni, että jätin sentään kolme tiiltä tätä nopeusmurskausta varten. Toinen tiili pirstoutuu hienosti, kuvaaja arvelee olleensa aikaisessa, joten kolmaskin tiili pidettäväksi ja potku! Tiili halkesi aivan keskeltä kahtia, kaverini huomaa siinä olleen liimasauman! Huijaus lienee tapahtunut jo tehtaalla...

Tuomas Luttinen

Teräksen kiiltoa

Lävistys eli piercing on eräs suuren renessanssin kokenut itsensä koristelu muoto. Korvalävistyksket ovat olleet aina naisten (ja nykyisin miestenkin) yleinen tapa, mutta vasta oikeastaan 90-luvulla ovat muutkin kehon osat kelvanneet rei'itykseen. Kulmia, neniä ja alahuulia ja niissä rinkulaa jos jonkin näköistä. Ja kuten kaikki ääri-ilmiot, on tämäkin muuttumassa harvojen kapinallisten erottautumiskeinosta kaiken kansan huviksi. Napa- ja kielilävistyksiä on fitness-missukoilla ja malleilla ja jopa teekkareilla.

Mitä, miksi, milloin ihmiset haluavat lisää reikiä vartaloonsa? Kävin juttelemassa asiasta lävistysliike Harnessissa Albertinkadulla Suomen ainoan Association of Professional Piercers -diplomin omistajan, alan tosiammattilaisen Yazkan luona.

No miksi? Miksi lävistys?

Lävistyksiä on ollut aina olemassa, niin kauan kuin ihmisiäkin. Alkukantaiset heimot ovat aina koristelleet itseään. Materiaalit on vaan olleet aika erilaisia ja sijainneilla vankempi merkitys. Esimerkiksi jollain kovalla soturilla saattoi olla nenän keskiosassa luu merkinä siitä, että se on kaatanut jonkun eläimen. Eli siis ihan konkreettisia rituaa-

leihin liittyviä juttuja.

Tää uusi buumi alkoi 70-luvulla Jenkeissä alakulttuurin juttuna ja sitten tuli parin vuoden viiveellä Eurooppaan MTV:n mukana. Ihmiset alkoi nähdä lävistyksiä vaikkapa rock- tähdillä ja siitä nuoriso innostui. Kun ennen vain perverssit piti lävistyksiä, niin nyt siitä tuli mainstream-juttu.

Minkälainen se itse lävistystoimenpide on?

Tämä nykyinen jenkkien kehittämä lävistysmetodi on sllainen, että siinä käytetään pihtejä, joilla lävistettävä iho venytetään mahdollisimman tiukaksi. Siitä sitten neula lävitse ja koru ja valmista on. Pihdit, neula, koru, siinä ne työvälineet ovat. Ja tietenkin steriilit hanskat, jotta kaikki olisi mahdollisimman hygienistä.

Koruja on monesta materiaalista. Tavallisin on kirurginteräs mutta löytyy myös titaanista, puusta, akryylistä...

Sattuuko ikinä vahinkoja, huonoja lävistyksiä? No tää on tietenkin kuin mikä tahansa ammatti, on parempia ja pahempia päiviä. Mitään suurempia haavereita ei ole sattunut mutta joskus saattaa puhkasta jonkun suonen. Esimerkiksi kulma on sellainen paikka, jonka käyttäytymistä on kauhean vaikea ennakoida. Siinä saattaa olla laskimosuoni, joka kaartuu epätavallisesti ja jos siihen osuu, niin sitten tulee verta niin että sitä on pitkin seiniä. Toisaalta, tällaiset haavat eivät ole hengenvaarallisia, pitää vain tietää kuinka toimia jos verta alkaa tulla.

On pyydetty sellaisia paikkoja, joihin mä en tee lävistyksiä. Mä en tee kaulaan tai niskaan tai muille alueilla, joista mä ehdottomasti tiedän, että asiakas hukkaa rahansa. Sellainen lävistys ei parane, se on dorkan näköinen ja sitten se vielä maksaa.

Alueilla, joissa kulkee laajoja verisuonistoja tai on paljon hermokeskuksia, lävistyksen tulehtumisriski on hyvin suuri. Myös, jos joku lihas sijaitsee suoraan lävistyksen alla, niin se saattaa työntää korun suoraan ulos. Tämä ammatti vaatii aika paljon anatomian-tuntemusta, että tietää mitä tekee.

No entäs sä, miten sä alalle päädyit?

Mä olen ollut tällä alalla jo seitsemän vuotta eli ei mikään uus juttu mulle. Mä perustin ekan Harnessliikkeen vuonna '90 jolloin mulla oli siellä tanskalainen lävistäjä. Silloin Suomessa ei tiedetty lävistyksistä vielä mitään. Mun kulmakarvalävistystä ihmeteltiin silloin helvetisti. Ajat ovat tosiaan muuttuneet siitä.

Musta tää on kiva duuni, saa olla ihmisten kanssa tekemisissä, vähän kuin psykologin työtä. Kun joku ihminen tulee ovesta sisään, mun täytyy auttaa se eräänlaisen pienen tripin läpi. Monet rinnastaa tämän sairaalaan tai hammaslääkärillä käyntiin koska tässä tunkeudutaan toisen ihmisen kehoon. Se on hyvin yksityinen juttu monelle ihmiselle. Itseään voi tökkiä nuppineulalla mutta jos joku muu lähestyy sua neulan kanssa, se on helvetin pelottava juttu.

Mutta lävistäjän pitää vaan tajuta, että jos sä et tiedä mitä

teet, niin asiakas vaistoaan sen heti ja sillä voi pelästyttää sen asiakkaan tosi pahasti. Ja pitää varmistaa, että asiakas tietää mitä on tekemässä, auttaa viemään loppuun sen aloittama projekti.

Mun mielestä on tärkeätä, että kun asiakas lähtee, se on hyvällä tuulella, tyytyväinen lävistykseensä. Mä en koskaan tyrkytä kenellekään. Jos asiakas on vähänkään epävarma, niin mä sanon, että menee himaan ja funtsii asiaa vielä vähän. Ketään ei pidä lähtee painostamaan. Vaikka sen korun saa aina pois, niin silti siinä on aina se tunkeutuminen toisen sisään. Sitä ei pidä tehdä, ellei asiakas ole valmis.

Mikä tässä työssä viehättää eniten?

Joka kerta kun asiakas lähtee, näkee mitä on tehnyt. Asiakkaaseen tutustuu herkeissä, oppii nopeasti lukemaan sen pelkoa ja oppii myös sen, miten se pelko voidaan poistaa. Kaikista töistä mitä mäkin olen tehnyt, tämä on mielenkiintoisin. On aina ollut. Tässä saa olla myös paljon tekemisissä nuorten kanssa, pysyy fiilis ettei ihan mummoudu. Se vaara on aina olemassa :).

Tää ei ole mulle vain työ vaan eräänlainen filosofia, elämäntapa. Sitä tunnetta on hirveän vaikea pukea sanoiksi. Se ei ole vain reiän tekemistä vaan siihen liittyy paljon muutakin. Tekniikka, fysiologian tietous ja henkinen puoli... se on kuin mielettömän iso pallo joka koostuu pienistä osasista. Sitä on vaikea lähteä erittelemään sen tarkemmin.

Millainen on keskivertoasiakas ja keskivertolävistys?

Ei ole keskivertoasiakasta. Vaikka ehkä noin puolet asiakkaista on alle 30-vuotiaita niin vanhempiakin käy. Body/salityyppejä ja muita. Vanhemmatkin ihmiset luottaa tähän koska hygieniastandardit ovat nykyisin kovat. Jengi tietää, ettei täältä saa mitään tautia, sehän on kaiken A ja O. Lävistykset on muuttuneet arkipäivän jutuiksi, koristautumiseksi. Se on mun mielestä kiva, se antaa kaikilla ihmisille vähän tilaa elää. Lävistykset ei ole enään vain kummajaisten ja friikkien juttu.

Lävistysmuodissa tulee kausia. Kun kesä tulee ja ihmiset haluavat koristautua, harva kulkee kaupungilla ilman paitaa niin että nännit näkyisi, joten otetaan napaan. Ne haluaa, että se lävistys näkyy, ne haluaa viestittää sillä jotain, se on niiden nykyajan

sankaritaru. Tekniikka ja tietokoneet on helvetin pitkällä ja osa normaalia elämää mutta se on aika ulkokohtaista. Ihmiset haluaa kokea kehollaan jotain. Tatuointi on vielä liian radikaalia kun sitä ei saa pois mutta lävistys on hyvä keino tutustua kehoonsa ja sen reaktioihin. Monilla on hirveä halu hallita kehoaan, ne ei tiedä miten se reagoi joihinkin tilanteisiin eli kehon reaktioita pitää kokeilla. keinoja on niin vähän, kun kaikenlainen kosketteleminen ja aggressiivisuus on kiellettyä.

Siis tatuoinnit on suurempi tabu?

Joo. Mä otin ekan tatuointini frendin kanssa vuonna '82 Lontoossa. Täällä Suomessa ei ollut yhtään ainoata tatuoijaa, Ruotsissa oli joku mutta kukaan ei tiennyt missä se oli. Me lähdettiin siis Lontooseen. Se oli mieletön juttu, siis ihan järkyttävät tatuoinnit mut ne oli niin makeet :). Ajat on tosiaan muuttuneet siitä, jos olisi silloin tiennyt millaista on 15 vuoden päästä niin olisi varmana vähän ihmeteltyt.

Se on aika jännää että täällä Suomessakin on aina ollut tyypppejä jotka ovat lävistelleet ja tatuoineet itseään mutta niistä ei ole tiedetty mitään. Ei ne ole kävelleet ympäriinsä toittomassa itsestään. Otetaan vaikka Virolaisen Nalle, se on ainakin viimeiset 15 vuotta ollut sen näköinen kun on. Se on ollut vähän kuin Helsingin kylähullu, tai ainakin näyttänyt siltä. Nallekin on nykyisin mainstreamia, tunnettu juttu.

Harmittaako sua tässä ammatissa jokin?

No jos jotain niin... oli mikä ala tahansa, niin jos siellä on 50 ammatinharjoittajaa, niin niissä on väistämättä kymmenen huonoa mukana. On sääli että mukana on niin paljon puoskareita. Kun lävistyksetkin ovat vielä eräällä tapaa kasvava juttu, niin ei tarvita kuin pari huonoa tyyppiä pilaamassa ihmisten ihoa niin maine menee muiltakin. Mä koen itseni uranuurtajana tällä alalla ja musta on kauheaa sääli että kun Stockan edessä ammutaan napa- ja kielilävistyksiä ja niiden tulokset nyt ovat mitä ovat, niin se antaa huonon leiman koko alalle.

Mä puhun paljon turvallisuudesta ja hygieniasta, sellaisista ehkä vähemmän kiinnostavista asioista. Ne on kuitenkin tärkeitä koska ne liittyvät lävistäjäkoulutukseen. Mähän koulutan itsekin lävistäjiä.

Ai? Millainen se koulutus on?

Se kestää päivästä kahteen riippuen siitä onko kokemusta anatoimista, vaikkapa terveydenhoito-alalta. Tai jos on parturi-kampaaja tai kosmetologi niin se päivä riittää perusoppiin. Kulmakarva, huuli, nenä, korva, napa. Jotkut kieli- ja genitaalilävistyksiset on sitten ihan erilainen juttu. Niissä pitää olla huomattavasti varovaisempi ja ne tavanomaiset paikat on sellaisia, joihin on helpompi oppia tekemään lävistyksiä. Ihminen on yleensä nähnyt enemmän korvia ja neniä enemmän kuin vaikkapa nännejä.

Ei tule muuta mieleen joten paljon kiitoksia haastattelusta.

Eipä mitään...

Lävistysten hinnat vaihtelevat 180 mk:sta (korva, nenä, silmäkulma) 450 mk:aan (Prince Albert), hintoihin sisältyy kirurginteräskoru.

Reikä vatsassa

Lävistysten, kuten tatuointienkin määrä killassamme tuntuu olevan pienekkö. Tätä juttua varten haastatelin sähköpostitse Laura Snellman-Junnaa.

Missä (okei, tiedetään, napa :) lävistys? Millainen koru?

Bananabelli tappi, jossa alhaalla isompi pallukka ja ylhäällä pienempi.

Milloin otit lävistyksen ja missä?

Tattoo Convention '97 Lepakossa (on muuten taas ensi viikonloppuna, Katjan huom.)

Miksi otit lävistyksen (esseet on kivoja :)?

Tohon on tosi hankala vastata, olen aika huono analysoimaan omia mielihalujani: mun vaan oli pakko sellainen saada :)

Onko siitä ollut harmia tai huolta ja jos on, niin miksi?

Paranee tosi hitaasti, melkein kokoajan vähän ärtynyt...

Oliko lävistystilanne minkälainen, sattuiiko ;D?

TC:ssa oli tietty aika paljon ihmisiä kattomassa, joten lähinnä jännitti näkyköhän musta, jos sattuu. Ei kyllä sattunu. Se iso, Ontto neula™ kyllä näytti aika pelottavalta.

Mitä ihmiset ovat pitäneet/sanoneet?

Eivät kauheasti mitään. Jotkut kaverit on sanonut se olevan ihan "kiva".

Typeriin kysymyksiin

Tavallisin (ja yleisen mielipiteen mukaan myös tyhmin) kysymys, joka esitetään, kun saadaan tietää, että vierustoveri/siippa/kaveri on ottanut joko lävistyksen tai tatuoinnin, on "Sattuks se?". Jos olet kyllästynyt vastaamaan "Ei!" tms. koko ajan, niin tässä mielenkiintoisempia vaihtoehtoja. <http://net.indra.com/~vanwoude/Stupid.html>.

"Jos se sattuisi, olisinko maksanut siitä?"

"Kyllä, ja rakastin joka hetkeä! (kummallinen virne tehostaa vaikutusta)"

"Joo, suunnilleen näin paljon..." (ja upota kyntesi puhujan nenään/poskeen/nänniin)

"Tuntui kuin olisi ristiinnaullittavana, ei sen pahemalta."

"Oletkos koskaan ampunut itseäsi naulapistoolilla?"

"Ei oikeastaan, Prince Albertin otto tuntui enemmän" (selvitys siitä, millainen lävistys Prince Albert on, riittänee karkoittamaan kysyjän).

"Kokeile joskus hakata naula nenäsi/kielesi/nännisi/genitaaliesi läpi ja kerro SINÄ minulle!"

"En muista, kaikki energiani meni huutamiseen."

"No ei oikeastaan enää sen jälkeen kun olin pyörtynyt verenhukasta."

"Jos se ei sattuisi, niin eihän siinä olisi mitään järkeä!"

"Samalta kuin jos silmäsi työnnettäisiin haarukka, silleen hyvällä tavalla."

"Ei sen jälkeen, kun kipu poistui."

"Öh, kysy joltain toiselta persoonaltani, en muista itse..."

"Itse asiassa pidin sitä aika... kiihoittavana..."

"Kyllä, mutta elämä on tuskaa."

Oheisluehtavaa

www.veronica.sci.fi/harness/ -- Harnessin kotisivu

www.sfo.com/~app/ -- Association of Professional Piercers

www.flesbcanvas.com/ -- Flesh Canvas Online

www.newdream.net/beadring/ -- The Bead Ring

Katja Kuusikumpu

Väritetty nahka

Tuttu tasainen surina kulkeutuu korviini avatessani Duck's Tattoo studion oven. Luoja sentään, siitähän on vuosia kun viimeksi kuulin tuon äänen! Vasenta kättäni pistelee. Hermostuttaa. Sovin ajan samaksi iltapäiväksi. Haluan, että minua tatuoidaan taas.

Ihmisten tiedetään koristelleen nahkaansa jo tuhansia vuosia; symbolit, perusteet, tekotavat ja merkitys ovat vaihdelleet kulttuurista toiseen, aikakaudesta seuraavaan. Joskus tapaa on ylistetty, toisinaan paheksittu tai jopa kokonaan moinen taide kiellettykin, kuten Vanhassa Testamentissa (3. Moos: 19.28): "Älkää viileskelkö ihoanne vainajan tähden älkääkään koristelko itseänne ihopiirroksilla."

Useissa eteläisemmissä kulttureissa tatuointi toimi miehuuskokeena tai naimakaupan merkinä, mutta myös täällä pohjoisessa pyrittiin suojaamaan itseä ja lähipiiriä: pahoilta hengiltä ja vastoinkäymisiltä tatuoitujen symbolien voimalla, viholliselta pelote-tatuoinneilla, joihin moottoripyöräjengiläiset luottavat vielä tänäänkin.

Tatuoinnin hankinta on ratkaisu, jolla ihminen kiinnittää itsensä johonkin. Pienellä kuvalla voi kertoa uskomuksistaan ja elämäntavustaan enemmän kuin kahden tunnin saarnalla. Tatuointi voi toimia muistona tärkeästä tapahtumasta, henkilöstä tai päätöksestä, muistutuksena, takeena ettei pääse unohtamaan. Tai elinikäisenä koristeena, koruna, osana omaa kehoa. Se on todellista omistautumista. Hetken mielijohteestakin hankittu tatuointi kasvaa merkittäväksi osaksi persoonaa, harkittu, suunniteltu ja onnistunut tatuointi on alusta asti kantajansa ilmentymä joka todella kertoo ihmisestä enemmän kuin tuhannet sanat.

Vielä nelisen vuosikymmentä taaksepäin tatuointeja pidettiin merimiesten ja rikollisten tunnusmerkkeinä, rajujen ja paheellisten ihmisten keskinäisinä symboleina. Ilmapiiri on vapautunut vuosien varrella, ja nykyään on jo muotia olla 'tatuoitu tai vähintään lävistetty'.

Erilaiset tatuoinnit

Varsinaista omaa symboliikkaa tatuoinneilla ei ole, vaan merkityksiä haetaan kuvioista, niiden historiallisista merkityksistä ja mytologisista yhteyksistä. Lähes kaikenlaisia kuvia pystytään tatuomaan nykyisellä laitteistolla; rahvaanomaisen

ruusun ja veitsen sijaan voit teettää miniatyyrin Mona Lisa -maalauksesta, mikäli rahat ja kärsivällisyys vain riittävät.

Tatuointitekniikoita on kolme pääryhmää: flat, traditional ja fine line. Näistä kolmesta tutuin on arvatenkin traditional-tekniikka, jossa piirretään kuvio mustilla ääriviivoilla, täyttäen rajautuvat alueet kukin omalla värillään. Lähes mikä tahansa malli voidaan toteuttaa tällä tekniikalla, ja lähes mikä tahansa tällä tekniikalla toteutettu malli voitaisiin toteuttaa myös toisin.

Flat-tekniikassa ei viilata tarkkoja yksityiskohtia eikä tekstureita tai varjostuksia. Myöskään erillisiä ääriviivoja ei yleensä tehdä. Kuva koostuu yhteinäisistä värialueista, jotka usein ovat mustia. Tämän tekniikan tyyliunta on ns. tribal-tyyli, jossa kuvat ovat joko geometrisia tai sitten vartalonmuotoa mukailevia abstrakteja kuvia.

Kolmannen pääryhmän tatuointien ääriviivat ovat yleensä huomattavasti ohuempia kuin traditional-tatuointien. Varjostus ja yksityiskohtaisuus ovat tärkeitä, sillä fine line -tekniikalla tatuoidaan mm. muotokuvia. Tällä tekniikalla syntyy upeita mustaharmaita taideteoksia, kuin myös piirteikkaita kelttiläissympoleja. Monet tutut Kalevala koru -mallit toimisivat hienosti fine line -tatuointeina.

Satua tatuoidaan

Hankkiako oma?

Tatuoinnin hankkiminen on periaatteeltaan hyvin avoliiton kaltainen: mikäli sen kerran ottaa, on siitä hyvin vaikea päästä koskaan kokonaan eroon - ainakaan kovin halvalla. Tatuoitavan kuvion valinta täsmää luonnollisesta aviopuolison valinnan kanssa: saat katsella valittuasi kauan, joten valitse sellainen josta todella pidät, jolla on sinulle jotain merkitystä. Ja ennen kaikkea: harkitse tarkoin mihin kohtaan vartaloasi kuva haluat! Useimmat ammattilaistatuoiijat eivät suostu tatuoimaan ensikertalaista kasvoihin, niskaan, käsiin tai ylipäänsä sellaisiin kohtiin joita normaali vaatetus ei peitä. Vielä tänäänkin saattaa tuttavapiirin ja työnantajan reaktio pieneen söpöön fallossymboliin vasemmassa poskessa olla odotettua massiivisempi.

Mikäli sinulla ei ole selvää käsitystä siitä mitä haluat, kuten valmista kuvaa tehtävästä tatuoinnista, voit katsella liikkeessä valmiita vaihtoehtoja tai piirittää mielesi mukaisen kuvan. Muista, että kuvaa valitessa ja muokatessa myös tatuoiijan mielipide on tärkeä, sillä hän tietää mitä voidaan toteuttaa ja mikä näyttää hyvältä. Kuuntele siis ammattilaisen ehdotuksia (unohtamatta kuitenkaan että sinua ollaan elinkäisesti merkitsemässä, joten valinta on viime kädessä juuri sinun). Valmismalleja on tapana yksilöidä asiakkaan toiveiden mukaan lisäämällä tai vähentämällä yksityiskohtia ja muuttamalla värejä; harva haluaa juuri samanlaiset tatuoinnit kuin jollakulla muulla, eritoten jos tarkalleen samaa tatuointia voi kantaa täysin vieraskin ihminen.

Esitoimet

Valitse tatuoijasi huolellisesti. Yleissääntönä sanottakoon että halpa on aina huono. Hintahaarukka pienehköillä ja keskisuurilla koristuksilla vaihtelee kolmesta-neljästä sadasta markasta puolentoista tuhannen kieppuville, värien määrästä ja tarkkuudesta riippuen. Kannattaa pyytää parinkin paikan hinta-

arvoita ennen kuin valintansa tekee; ammattilaisten keskinäinen hintataso on kohtalaisen yhdenmukainen. Varmista, että tatuoijasi välineet ovat puhtaat, neulat kertakäyttöisiä ja työympäristö siisti. Käytetty neula ja epähygieninen ympäristö ovat tatuoidessa yhtä suuri terveysriski kuin muussakin ihon alle tehtävässä operaatiossa. Hygieniä on riittävää silloin, kun tunnelma lähentelee hammaslääkäriä.

Ennen tatuoinnin ottoa on ajatukseen totuttelun ja päätöksen varmistamisen lisäksi ottaa selvää mahdollisesta allergiasta. Mikäli sinulla on vaikea allergia tai useita, varmista lääkäritäsi voitko ottaa tatuoinnin. Jos taas pelkää kipua (mikä on pitkälti aiheeton pelko), pyydä tatuoijaa ensin antamaan pieni näyte ilman mustetta, jotta tiedät miltä neulat tuntuvat. Jo aloitettua tatuointia on ikävä poistattaa vain siksi ettei kestänyt neulan pistoja.

Yleensä on tapana varata aika tatuoinnille käymällä paikan päällä. Tällöin katsotaan malli valmiiksi, muutellaan sitä tarvittaessa, mahdollisesti jopa asetetaan iholle tilapäinen totuttelukuvio. Tapana on myös jättää parin sadan markan etumaksu ajanvarausta tehtäessä.

Operaatio

Kun sitten aikasi koittaa, mene paikalle hyvin peseytyneenä, sillä tatuointisi tulee rajoittamaan saunomis- ja kylpemismahdollisuuksia joka tapauksessa, riippumatta siihen mihin se laitetaan. Pukeudu väljiinvaatteisiin, jotka saadaan helposti pois tatuoitavan alueen päältä työn ajaksi, ja jotka eivät hankaa tai purista jo ennestään ärtynyttä ihoa kotimatkallesi.

Nykyisin länsimaissa tatuoinnit tehdään sähkökäyttöisellä koneella, jossa pienet neulat kulkevat nopeasti pystysuunnassa pistäen mustetta ihoon. Näitä koneita on ollut käytössä vasta hieman yli sata vuotta ja toimenpiteen kivuliaisuus on lähes mennyttä kun vertaa pieniä nykypäivän koneiden nipistyksiä vuosituhansien saatossa tehtyihin neulalla hakattuihin tatuointeihin, joissa rituaalien juhlaikalut pyörtyilivät silkasta kivusta. Koneen aikaansaama tuntemus riippuu paljolti kohdasta, johon tatuointia tehdään: taifeissa, raajojen sisäpinoilla ja luun lähelle tehtävä tatuointi on kivuliaampaa kuin esimerkiksi käsivarteen tai pakaraan taiteilu. Eri ihmisillä kipukynnys on myös hyvin erilainen. Mikäli pyörryt tai oksennat verikokeen tai rokotuksen yhteydessä, suuren tatuoinnin ottaminen sisäreiteen ei ole

toteuttamiskelpoinen projekti. Monille koneesta lähtevä suriseva ääni on vaikeampi pala nieltäväksi kuin varsinaiset pistot.

Epäonnistui?

Huonolaatuisiin tai muuten kantajansa vieroksumiin tatointeihin on saatavilla apua. Tatointijälkeä voidaan korjata, paikata ja parannella ääriivivoja ja värejä vahvistamalla. Vanha huono tatuointi voidaan myös kokonaan peittää uudella upeammalla kuvalla. Mikäli nämä vaihtoehdot eivät kuitenkaan auta, jää vaihtoehdoksi laserhoito. Musteen saa ihosta ulos lasersäteiden avulla, mutta harvoin kuitenkaan täydellisesti. Tummat värit ovat helpompi poistaa kuin vaaleat, ja usein pieniä mustejälkiä jää silti. Poisto vaatii hoitokertoja parista tusinaan, riippuen tatuoinnin koosta ja väriskaalasta. Kokonaisuudessaan toimenpide tulee erittäin hintavaksi (useita tuhansia markkoja), mutta on kuitenkin mukavampi tehdä kuin perinteinen poistokeino eli ihonsiirto, joka

useimmiten vaatii leikkaussalissa käynnin.

Ensimmäinen tatuointi jää harvoin viimeiseksi; kun kynnyksen kerran ylittää, tulee toimeen tartuttua toistekin. Monille tatuoinnit ovat harrastus, oma vartalo keräilykansio. Iltapäivällä palasin liikkeeseen. Suunnittelimme mallin, sovimme väreistä. Tatuoija desinfioi käteni, ajeli pienet ihokarvat sormestani ja piirsi malliehdotuksen. Olimme yllättävän yksimieliset, joten koneen surina saattoi taas alkaa. Olin ehtinyt unohtaa miltä se tuntui. Oli vaikea olla jännittämättä. Aluksi jalatkin tärisivät. Puolisen tuntia sormeani pisteltiin pieneillä neuloilla. Muutamia pienenpieniä veripisaroita kohosi kämmenpuolta kuvioissa, mutta suuremmalta vuodatuksesta minun kohdallani säästyttiin. Puhdistettuaan tuotoksen hyvin tatuoija rasvasi ja peitti sormeni hoito-ohjeita jaellen.

Parantuminen

Ensimmäisinä päivinä on ensiarvoisen tärkeää pitää tatuoitu alue kosteana rasvaamalla sitä pihtailematta ja yhtenäin. Päästessään kuivumaan tatuointi rupeentuu ja hajoaa paikoitellen. Parina ensimmäisenä yönä alue kannattaa piilottaa kelmun tms. alle jotta kosteus säilyy läpi pimeiden tuntien.

Tatuointi on pidettävä puhtaana liasta, pölystä tai sopimattomista rasvoista. Aamuisin alue on pestävä huolellisesti haalealla vedellä omaa sormea käyttäen; pumpuli, pesusienet tms. aiheuttavat tuhoa niin pestessä kuin kuivatessakin. Tatuointi pitää kuivata tarkoin taputteleamalla ja rasvata päätteeksi hyvin. Sopivaa voidetta tatuoinnin parantumisvaiheeseen saa aptekeista.

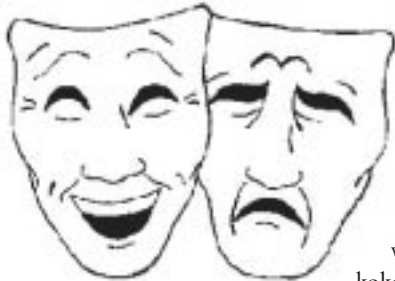
Varsinainen parantumisvaihe kestää viikosta kuukauteen. Tänä aikana on vältettävä tatuoidun ihoalueen räsitystä ja muistettava edelleen rasvata sitä usein (noin kymmenesti päivässä olisi suositeltavaa). Mikäli pelkäätkä kaiken salvan imeytyvän vaatekseeni, laita väliin side. Tatuoinnin on kuitenkin saatava hengittää parantuaakseen, joten peitä se vain silloin kun se on tarpeellista (esim. öisin).

Suihkussa voi käydä tavalliseen tahtiin, kunhan suojaa paranevaa tatuointia voimakkailla saippuilla ja suoralta vedenpaineelta. Kylpyammeessa tai uimaltaassa lojuminenkin on parin viikon ajan kiellettyä.

Duck's Tattoon tatuoija työssään

Saunominen on paranemisvaiheessa ehdottomasti kiellettyä, eikä tee pitkissä jaksoissa hyvää vanhemmankaan tatuoinnin väreille ja yksityiskohdille. Auringossa oleskellessa pitää muistaa suojata tatuointi hyvin; erityisvalmisteisia aurinkovoiteita tatuointien suojaukseen on markkinoilla muutamia. Tämä

Tapion tatuointi

k a n n a t t a a pitää mielessä myöhemminkin, sillä auringon kuivattama iho h i l s e i l e e helposti ja h i m m e n t ä ä värejä. Pitämällä koko ihon kosteana saa tatuoinninkin pysymään kauniimpana.

Tietokillan tatuoinnit

Kartoitusyrityksen tulos oli hämmäntävä. Tutkijan tietoon kantautui kolme tatuoitua toimituskunnan jäsentä sekä kolme rivikillistä, jotka itseään ovat koristuttaneet. Muilta ei saatu tunnustuksia tai omattu varmaa tietoa. Päätelmiä on kaksi - keskenään vaihtoehtoisia: joko tatuoinnit ovat keskuudessamme kovin harvinaisia tai koemme ne erityisen yksityisiksi. Yllättävää, sillä monet jengit ja muut yhteiskuuluvuutta kokevat piirit kuten surffaajat tai moottoripyöräfanaatikot tapaavat merkitä tatuoinneilla intohimoaan, vaan tietoteknikot eivät enää haluakaan tatuoida IRC-nickiään hartiaan, suosikkiskriptiään käsivarteen, Bill Gatesia pakaaraansa... Missä on puhti, missä omistautuminen, missä uskallus?

Pyysin koristautuneilta kiltalaisilta perusteluja päätökselleen ja kokemuksia tatuoinnistaan, jotta artikkeli kattaisi muidenkin kuin tekijänsä tatuointituntemuksen. Kartoitukselle alistuivat toimittajakollega Katja Kuusikummun lisäksi Tapio Ranta ja Laura Snellman-Junna.

Olemme kaikki neljä hankkineet tatuointimme suurimpiirtein saman ikäisinä; itse työnnyin neulan alle ensi kertaa 19-vuotiaana, joukossa nuorimpana. Katjan ja Lauran korut syntyivät 20-vuotiaaseen ihoon, mutta Tapsan kuvio on hankittu vasta 21-vuotiaana. Kenelläkään ei ole kuin yksi tatuointi, mutta ainakin toimituskunnan edustajilla on haaveena kasvattaa musteen peittämää ihopinta-alaa jo vuoden

sisällä. Yhtäläisyytenä mainittakoon ettei kenenkään tatuointi ole värikäs; olemme kaikki luottaneet yksinkertaisuuden kauneuteen.

Tapio on meistä ainoa joka on jo kuvion valinnalla tehnyt aatteellisen sitoumuksen - hänen olkapäästään löytää komedia-tragedia-kuvion: "Tuosta kuviosta on ajan mittaan tullut jonkinlainen tunnus minulle. Se kuvastaa mm. intohimoani teatteriin ja kulttuuriin yleensä ja olen törmännyt tuohon kuvioon elämässäni useissa yhteyksissä. Lisäksi kuva on yleismaailmallinen, ajaton symboli, eräänlainen ying-yang -kuvio elämän kahdesta puolesta, suru ja ilo käsi kädessä. Tuo kuvahan on muinainen kreikkalainen symboli, Janus-jumalan tunnus. Janus oli alkamisen ja uuden syntymän jumala, jonka tunnus painettiin oviin ja jolle aina ensimmäisenä osoitettiin rukoukset. Vasta myöhemmin tuo tunnus liitettiin teatteriin ja komedia-tragedia-akselille. Tuolla historiallisella taustalla ei minulle tosin ollut niin paljoa merkitystä. Lähinnä pidin vain itse kuvion tuottamista mielikuvista sekä asioista, joihin sen elämässäni liitän."

Me tytöt valitsimme abstraktit kuviot. Laura tiesi heti nähdessään kuvionsa että juuri se häneen täytyy ikuistaa. Sijoitus oli alunperin suunniteltu käsi-varteen, mutta tatuoiija sai hänet vakuuttuneeksi nilkan paremmuudesta. Itse tatuoin pienen sormuksen vasempaan nimettömääni. Alkuperäisessä muodossaan kuvio oli yksinkertaisesti ketju ovaaleja, pieniä pelkistettyjä silmiä. Nykyään keksimäinen silmä on mustien kaarien korostama.

Katja kuvailee omaansa seuraavasti: "Kuvio on tribaalityyliä ja toimii yleensä eräänlaisena Rorschachin testinä, eri ihmiset näkevät siinä eri asioita. Jonkun mielestä se on lepakko, toisen pöllö. Pirun pää tai naisen alapää ovat myös olleet tulkintoja. Mun mielestä se on vain kaunis non-figuraatiivinen kuvio, josta mä tykkäsin. Olen aina pitänyt selvistä, graafisista kuvioista, mieleeni ei olisi ikinä tullut ottaa mitään verta-ja-pääkalloja -tuhrua. Kuvio oli mielestäni kaunis ja sopi paikkaan erinomaisesti, tribaalitatskat yleensä on parhaimmillaan kun ne

Katjan tatuointi paperilla

korostaa vartalon omia muotoja. Kuviolla itsellään ei ole sen suurempaa symbolista merkitystä, kunhan vain oli kaunis kikkara.”

Tilaisuuksia Katjan tatuoinnin ihailuun sattuu kohdalle harvemmin; se sijaitsee alaselässä, ja on selvästi joukon suurin viidentoista senttimetrin leveydellään. Kovin laajoihin tatuointiprojekteihin emme siis ole ehtineet heittäytyä.

Tuttavien reaktiot eivät ole olleet radikaaleja, ehkä juuri siitä syystä että emme heittäytyneet mittaviin, kirjaviin, yksityiskohtaisiin ja voimakkaasti kantaottaviin kuvioihin. Hämmästyneitä katseita olemme onneistuneet tahoillamme keräämään, mutta ihmisten suhtautumisessa ei tapahtunut merkittäviä

Katjan tatuointi ibolla

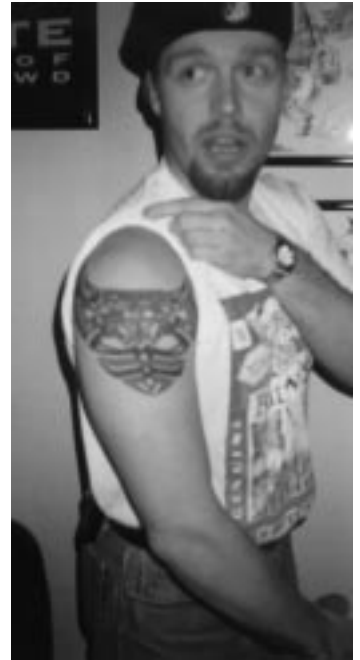
muutoksia tatuoinnin hankinnan vuoksi. Laura totesi osuvasti, että ne ihmiset joista hän pitää eivät muuttaneet käsitystään hänestä pelkän tatuoinnin vuoksi - ja muilta ei hyväksyntää haetakaan. Tuttavapiireihimme ei lukeudu mittavaa määrää nahkaansa koristelleita, vaikkakin ne ovat viime aikoina selvästi yleistyneet ja saavuttaneet uusia ihmisryhmiä. “Ei tarvitse olla linnakundi voidakseen ottaa tatuoinnin. Sosiaalinen kynnys ottaa sellainen on nyt alhaisempi kuin ennen. Naisilla tatuointi on myös selkeästi yleistynyt, naiset ottavan pieniä tatuointeja lähinnä koristeeksi esim. nilkkaan tai rintaan ilman sen suurempaa ‘symbolista’ merkitystä,” kertoo Tapsa. Hänestä nuo pienet koristetatuoinnit ovat seksikkäitä, ja kiltahuoneella hän ehtikin epäilijöille julistaa että tatuoitu mies saa keskimäärin enemmän naisia kuin muut. Tilastollisen tutkimuksen mahdollisuudet hupenivat kuitenkin kun Tapio kieltäytyi julkistamasta laskelmia sukupuolielämästään. Alkorytmi yrittäneen palata asiaan seuraavassa numerossa mikäli herra Ranta saadaan taivuteltua puheliaammaksi huumausaineiden voimin.

“Ehkä tatskan ottaminen vaatii aika individualistisen luonteen ja selkän minäkuvan, että tietää minkälaisen ja minne haluaa,” teoretisoi Katja tatuointien vähäisyyttä. Ihminen tarvitsee hyvän syyn tehdäkseni itselleen jotain niinkin pitkävaikutteisista kuin tatuoinnin hankkiminen.

Meillä kaikilla oli syyimme. Tapio halusi näyttää itselleen että pystyy siihen, kuten tavallaan Laurakin.

Omalla kohdallani tatuointi oli ikuinen muistutus, varmistus etten pääse unohtamaan mitä kerran perustellusti päätin. Katja perustelee omaa valintaansa kokeilunhalulla sekä pitkällisellä harkinnalla: “Mulla on aina ollut sellainen olo että mä haluan tatuoinnin. Se on puuttunut multa. Et ei tämä ole mikään kahdessa tunnissa päätetty juttu vaan kesti monta vuotta ennenkuin mä tunsin olevani valmis siihen. Mitä enemmän sitä ajattelee, sen luonnollisemmalta se tuntuu. Nyt on sellainen olo, että osa, joka multa ennen puuttui, niin se on tullut takaisin.”

Eniten teitä lukuisia tatuoimattomia kuitenkin kiinnostaa iänikuinen kysymys “Sattuiko se?” joten vastataan siihen: “Ei enempää kuin hyttysen purema,” kehuu Tapsa, mutta Laura pistää vielä paremmaksi: “Ei sattunut yhtään.” Tatuoinnin aiheuttama kipuhan riippuu käsittelyalaisesta ihoalueesta. Tapio ja Laura ottivat koristeensa alueelle, jossa kipua ei tavallisesti koeta. Katjan valitsema alaselkä on hieman herkempää aluetta: “Välillä ei tuntunut mitään ja sitten joskus ihan kuin olisi hiekkapaperilla hiottu. Mutta ei kipua ollut liikaa, sen verran vain että käsivarsikarvat nousivat pystyyn ja puna nousi poskille.” Sormitatuoinnit puolestaan ovat erittäin harvinaisia, ja taiteeseen tatuointi olikin mielestäni hieman epämuikavan pisteliästä, mutta ei sitä tunnetta kivuksi voi kutsua, eneminkin ikäväksi kutinaksi. Näiden todistajanlausuntojen pohjalta ei siis

Tatuoiija, tatuoi itsesi!

Myös toiselle olalle!

kivunpelossa tarvitse tatuointihaaveita romukoppaan heittää. Operaatioiden kesto oli kaikilla noin puolesta tunnista tuntiin. Hintahaarukka heilui Lauran ja minun kolmestasadasta Katjan investoimaan yhdeksään sibeliukseen, mikä saattaa tuntua suuremmalta sijoituk-

selta, mutta kuten Katja ehti todeta: "mitä muuta elämäniäkäistä sillä hinnalla saa?"

Kukaan nelikosta ei paranemisvaiheessa joutunut tulehdusten tai muiden vaivojen kouriin. Tapsa kertoo itsekin yllättyneensä vaivattomuudesta, mutta Katja joutui turvautumaan itsehillintäänsä tuoreen tatuoinnin kutistessa. Rasvata pitää ja raapia ei saa. Itse jouduin valitettavaan tilanteeseen tuoreen tatuointini kanssa kun minulla ei ollut mahdollisuutta olla käyttämättä kättäni parin ensimmäisen viikon aikana raskaaseen työhön, kun jo muutaman tunnin sisään neulan irrottua iholtani jouduin lumimyrskyn vuoksi raahamaan matkalaukkuja Dallasissa. Niinpä alkuperäinen tatuointini hajosi ikävästi sormen sivuilta ja alapuolikin kärsi hieman. Tämä vahinko korjattiin helmikuisella entisöintikeikalla, ja nyt parantelen tatuointiani suurella huolella, asunnon ollessa kaaoksen vallassa tiskaus- ja tavarannostelu-kiellon vuoksi.

Mikäli nyt innostuit aiheesta ja haluat kysellä lisää, niin rohkeasti vaan kimppuun. Yleensä tatuoidut ihmiset ovat ylpeitä tatuoinnistaan ja puhuvat siitä

mielellään. Muista, että koskaan ei pidä luottaa ainoastaan kaverin tai tuttavan neuvoihin ja suosituksiin omaa kehoa koskevista asioista kuten tatuoinnit tai muut ihokoristeet. Viime kädessä päätät itse, huolehdi itse turvallisuudesta ja työn laadusta.

Oheislueettavaa

Verkko tulvii tarkkaa tietoa tatuoinneista, tekotavoista ja symboliikasta. Hyvä linkkisivu kiinnostuneille on <http://www.int-usa.net/users/tattoo/tattoos/tattoo.html>. Suomeksi tarjonta on valitettavan heikkoa; URLin <http://www.geocities.com/SoHo/Cafe/4346/> takaa löytyy suomenkielinen yhteenveto Victoria Lautmanin kirjasta *The New Tattoo* (ei suositella yhdyssanavammasta hermostuville). Tämä artikkeli perustuu kokemuksen ja kollektiivisen tietoisuuden lisäksi Jean-Chris Millerin teokseen *The Body Art Book* (saatavilla Akateemisesta kirjakaupasta) sekä *The Duck's Tattoo* -studion henkilökunnan turinoin. Kiitokset Tapsalle, Katjalle ja Lauralle.

Yhteystietoja

Helsingissä tatuointiliikkeitä on runsaasti; valokuvamateriaali sekä kuvituksen tribal-mallit ovat jo mainitusta liikkeestä *The Duck's Tattoo & Piercing* (Kalevankatu 51 B, puh. 639 1319).

Muina esimerkkeinä mainittakoon *Tattoo Guiden* (<http://www.tattoo-guide-europa.de>) noteeraama *Tat'z Down Tattoo* (Lapinlahdenkatu 9, puh. 5624100) sekä verkosta löytyneinä vaihtoehtoja *Fabulous Paradise Tattoo* (Kalevankatu 32, puh. 6852162) ja *Happy Rabbits Tattoo & Bodypiercing* (Mannerheimintie 134, puh 7002 9780).

Satu Virtanen

Marssi Riihimäelle

Kellon raksutus tunkeutuu tajuntaan, viisarien hienoinen liike keskeyttää unen jälleen kerran tänä yönä. Kello on kaksi, aikaa nukkua tunti. Taidan jännittää.

Tunnin pyörimisen jälkeen herätyskello vapahtaa ja säntään pystyy. Soitan Atelle ja syön aamiaista, kananmunia, sämpylöitä, mehua. Soitan Sadulle ja tikkiläisenä luen myös mailit ja newssit ennen lähtöä. Satu ja Atte saapuvat vähän vaille neljä kohtaamispaikalle kolmosen eteen ja hetken perästä saapuu myös valokuvaajamme Ville. Nopea poseeraus kohti kameraa ja sitten Riihimäen tenho on liian voimakas. Matkaan on päästävä.

Lähdemme kävelemään innokkaina kohti Pasilaa, jossa on määrä poimia Jukka kyytiin. Satu tunnustautuu uusavottamaksi edellisen päivän tatuointinsa kanssa ja saamme hoitaa häntä kuin pentä lasta. Olemme kävelleet 40 minuuttia ja olemme Kuusisaarella, poistamme Satulta yhdet sukat ja etenemme jälleen.

Päätämme mennä Pasilaan Pikkuhuopalahden ja Ruskeasuon kautta. Yllätys valtaa mielen Ruskeasuolla. Helsingissä on metsää ja sinne voi myös eksyä. Emme tosin pahasti, koska Pasila valaisee älyn majakana yötä edessämme 5.22. Soitamme Jukalle ja kerromme laskeutuneemme Pasilaan.

Kuuden minuutin kuluttua tapaamme Jukan Pasiloiden välissä olevalla sillalla. Atte syö leipää, Sadun kenkiä säädetään ja minä suunnittelen Jukan kanssa strategiaa. Soitamme Matille ja päätämme matkata kohti Käpylän asemaa. Matkalla soitamme Matille kaksi kertaa ja tarkennamme koko ajan suuntaamme. Minä puhun puhelimesta ja Atte ja Jukka lukevat karttaa. Emme keskustele. Eksymme. Tällä kertaa Maunulassa. Laitamme Sadulle villasukat takaisin jalkaan. Ne ehtivät tuulettua yhden tunnin ja 37 minuuttia.

Harhailemme hetkisen mitä kummallisimmilla teillä, nimistä päätellen maailmaan mahtuu jos jonkin sortin seppää. Läkkipseppää, tinaseppää, nappiseppää ja oman onnen seppää. Yhytämme Matin Maunulassa kellon ollessa 6.35. Jatkamme matkaa oikopäätä kohti pohjoista, suuntana Hämeenlinnanväylä. Kehä I tulee vastaan niin, että kohahtaa, paikkana Pakila. Kello on jo melkein seitsemän, mutta olemme edenneet tuskastuttavan vähän kohti kohdetta. Pohdin asiaa Aten kanssa, mutta emme tule hullua hurskaammaksi. Kävely tuntuu vievän järkeä kohti ennenaikaista hautaa. Ja me vielä nautimme siitä.

Pakilasta suunnistamme Kaarelaan metsikköistä reittä pitkin. Jokainen tie vie Pirkkolaan. Saavumme lopulta Hämeenlinnanväylälle ja kohta havaitsemme kyltin: Leppävaara 6,5 km. Olemme olleet matkalla kolme ja puoli tuntia ja olemme edenneet huimaavat 11 kilometriä. Motivaatio sukeltaa hetkeksi, mutta sitten pään täyttävät taas askelluksen tahti ja pienet asiat.

Kellon lähestyessä kahdeksaa aamulla, normaalien ihmisten vielä nukkuessa, saavumme Vantaalle. Tunne ei ole erityisen riemukas, mutta yksi etappi on kuin onkin takana. Taake jäi Helsinki, tuo sumuinen ja savuinen kaupunki. Edessä ei ole tosin Kuusamo, mutta jatkamme matkaa.

Kehä III on seuraava tavoitteemme ja ponnistelemme sitä kohti vanhalla tarmolla. Kellon ollessa 8.41 ohitan kehän keskikohdan Vantaankoskella ja kirjaan tiedon ylös. Satu haluaisi pitää taukoa, mutta huoltoasemia ei näy. Jatkamme matkaa, tauottomuus alkaa näkyä, voimat eivät tunnu riittävän.

Rahjustamme edelleen kohti pohjoista, ensimmäinen taukopaikka tulee vastaan vasta Keimolassa. Suunnistamme metsän halki kohti Kesoilja ja rojahdamme pöytään. Satu on puhki, jalkaan sattuu. Otamme syötävää ja juotavaa, käymme toiletin puolella puuterioimassa nenää ja suunnittelemme tulevia koitoksia. Aikaa vierähtää kolmisen varttia, jossa on minusta vartti liikaa. Vaikenen.

Satu tekee kipeän päätöksen ja päättää keskeyttää. Hän nilkuttaa yhtä matkaa meidän kanssamme muutaman sata metriä, kunnes jatkamme siltaa oikealle ja hän vasemmalle. Tauko teki terää, matka maistuu taas. Kuljemme neljän tietoteekkarin raivolla asvalttaa pitkin eteenpäin. Päkiät antavat ensimmäisen merkin olemassaolostaan.

Pidämme ensimmäisen tauon ilman rakennuksia lähellä Vantaan pohjoisrajaa. Istumme kivillä ja juomme vettä. Juttelemme niitä näitä. Olemme pelan-

Kaikki tiet vievät Pirkkolaan

Jukka kertoo

Jeesus latasi järjen paristojaan autiomaassa kuten Jukka tahansa muu suuren uskontokunnan henkinen johtaja. Siellä hän heikkoina hetkinään koki jumalallisia näkyjä ja loi perustan henkilökultilleen. Palattuaan ääri rajoja koskettelevan kokemuksen rikkaampana hän oli valmis kristinuskon messiaaksi, monituhattavuotisen vallanpitäjien työkalun, erään etiikan perustan ja sotien selittäjän hahmoksi.

Lauantain sää oli mitä mainioin ulkoiluun: nollakeli, ei vesisadetta, ei vastaista tuulta. Alkorytmin kohtalotoverini kävelivät sopivan hitaasti eivätkä silminnähdessä nauttineet myöskään jalkapohjia polttavasta tunteesta. Tiesin oman urakkani loppuvan Hyvinkäällä, jonka jälkeen pääsisin lämpimään suihkuun ja nukkumaan. Ei vihaa, ei äreyttä, ei ajatusta väärästä valinnasta aamulla. Kaikin puolin kunnossa oleva kroppa ja polla, paitsi ettei siellä liikkunut mikään. Ei yhtään mitään. Ei mitään. Mitättömyyden ja mitäänsanomattomuuden tunne, jota olisin halunnut jo Nurmijärven ja Hyvinkään välisellä tiellä tarkastella, mutta en jaksanut. Päätin, että pohdin sitä viikonloppuna. Ei siksi että se olisi jotain filosofista ja hienoa, vaan että se auttaa ehkä tajuamaan itseään paremmin. Ääri rajojen tavoittelussa saadut kokemukset muuttavat arkipäivänkin riemuitsemisen arvoiseksi.

Suomalainen on mököttäjä. Kun ei ole mitään sanottavaa, ollaan hiljaa. Vaikeneminen on kultaa. Ei minusta ranskalaista, jenkkiä tai edes ruotsalaista saa

tekemällä. Kun on sisimmässään suomalainen mököttäjä, niin perkele on. Mökötyks alkoi pian Nurmijärven rotary clubilla vietetyn ruoka-hetken jälkeen. Vasemmassa jalassa alkoi tuntua epämiellyttävä hankauma. Aksu pelasi Plasticin ja minun mielestä väärillä säännöillä kivi-, kasvi- ja eläin-kuntapeliä. Miksi pienet heijastavat muovikuulat maan-

tiellä eivät mahtuisi normaaliin otaniemeläiseen solu-asuntoon? Jankkaaminen uuvutti. Aksu selitti, että ne kuulat ovat kiinni tiessä ja tie ei mahtuisi solu-asuntoon. Sitten niitä kuulia on myös jokaisessa Otaniemen rakennuksessa vaikka niitä arvoituksen ratkettua olikin vain maanteillä risteysalueella. Juomatauon aikana sovimme yhteisesti säännöt nyrkkejä käyttämättä. Ranskalainen, jenkki tai ruotsalainen olisi käyttänyt varmaan nyrkkiä. Mököttäjä puhui nyt, kun mököttämisestään pääsi hetkeksi. Heti tauon jälkeen jalkapohjassa vihlausi ja tunsin rakon revenneen ja valtavan neste- ja verimäärän levinneen sukkaan. Eihän se rakko oikeasti juuri mitään ollut, mutta pani linkuttamisvaihteen päälle, mikä entisestään masensi mieltä.

Mielen täysi tyhjyys. Monet hienot ideat ovat tulleet noin vaan kirkkaalta taivaalta. Näin ovat sanoneet niin uskonnon kuin fysiikan opettajat yläasteella. Minusta ne ovat ennemminkin tulleet vilkkaan aivotoiminnan, eri mielikuvien ja rakenteiden villin ja vapaan yhdistelyn tuloksena. Fyysinen rasitus ei edistä tätä. Minun on vaikea uskoa, että Jeesus, Buddha tai Newton tekivät suuret keksintönsä askeettisissa oloissa vaan pikemminkin vaikka kännissä. Neljäkymmentä kilometriä asfalttia, muutama rakko, väärillä säännöillä pelattu seurapeli ja suomalainen mököttäjäluonne. Kaikesta tästä syntyi se täydellisyys nimeltä Ei-Mitään.

Jukka Ei-Mitään-Mitään-maassa. Otan vastaan kuvaa ja ääntä kuten normaalisti, näen kahdet maiharit ja kuulen kahden äänen taistelevan arvoituksesta. En jaksaa reagoida vaikka loogisesti arvoitus menee nenälle. Säästän vain voimavaroja junamatkaa varten. Onko kunniallisempaa käyttää energiaa muiden viihdyttämiseen vai tehdä vain työnsä minimaalisin ponnistuksin? Onko oikein nöyryyä vaikeuksiin ja välittää tappiomielialaa muihin ihmisiin?

Jeesus lamsi sandaaleissaan polttavan juutalaisauringon alla erämaassa. Ei se lämpö haitannut kun siihen oli tottunut kansaa hulluunnuttaessaan. Väliin se kaivoi nyssäkästään hartsportia ja jumala heitti sille snickersiä ja sanoi että "Poika, poika, kandeis varmaan lopettaa tuo hullun homma ja palata normaali-ihmisten joukkoon". Hiekanmurut kutittivat parkkiintuneita jalkapohjia. Always look on the bright side of life.

Jukka Parviainen

Atte ja Aleksis

neet arvuuttelupeliä ja peli jatkuu kivillä. Jukka luulee, että villasukkan villa saadaan kasvista. Turhaudumme hetkeksi ja arvuuttelijavuorot vaihtuvat. Pelaamme muutaman pelin ja sitten vaikenemme.

Pelin tuoksinassa poistuimme Vantaalta ja saavuimme Nurmijärvelle kello 11.27. Emme rupea kiljahtelemaan ilosta, mutta hetki antoi voimaa loppumatkalle. Matti käy hiljaisemmaksi ja lopettaa peliin osallistumisen. Itselläni on tiettyjä vaikeuksia pysyä Aten ja Jukan vauhdissa. Juoksen välillä, jotta jalkoihin ei sattuisi niin paljoa. Kipua on molemmissa jaloissa nilkoista alaspäin sangen tasaisesti. Oikeaa jomottaa jalkapöydästä ja vasenta kantapäätä.

Näemme Matin kanssa kyltin huoltoasemasta, jonne on muutaman minuutin matka. Pikaisella laskennalla arvioimme matkan olevan meillä tunnista kahteen. Saavutamme Aleksis Kiven syntymäkodin kyltin, Atte poseeraa. Emme kuitenkaan päättä poiketa kylässä.

Pidämme tauon bussipysäkillä, johon on jäänyt miestenlehti. Atte selailee ja Matti kertoo, että nyt voisi tunnustaa, olo on jo valmiiksi sopivan hakattu. Niinpä Atte tunnustikin. Kello oli 12.33, mikä aikakirjoihin merkittävään.

Saavumme huoltoaseman kohdalle, mutta se onkin kiusallisesti puoli kilometriä sivussa moottoritien varressa, joten menemme oman tiemme vieressä olevaan ravintolaan. Matti ei halua jatkaa jalkavaivojen takia. Jukka ottaa leipäannoksen, muut Coca-Colaa.

Reipas matkaseurueemme ennen Nurmijärveä

käälle saati Riihimäelle?

Pelaamme taas arvuutuspelejä, Atte viilaa pilkkua. Saamme rakeita niskaamme puoli kolmesta eteenpäin, matkan täytyy jatkuu. Arvuuttelussa aika kuluu kuin siivillä, mököttämme hiljaa monta kertaa ja sitten taas iskemme arvoituksen kimppeun uusin voimin. Sade lakkaa 15.05, arvoitus on edelleen ratkeamatta.

Pidämme taukoa 15.20, saamme arvoituksen ratkaistua, sovimme pelisäännöistä, mutta into pelata peliä on hiipunut. Lähdemme tauolta ja huomaamme muutaman sadan metrin päässä olleen kioskin. Olemme tyytyväisiä, ettemme tuhlanneet aikaa siellä. Puoli tuntia tauon jälkeen Atte joutuu menemään tien varressa olevaan taloon tarpeille ja minä laastaroin bussipysäkillä Jukan jalassa olevaa rakkoo. Soitan pikkusiskolle ja kerron kuulumiset.

Jatkamme matkaa Jukan kanssa, Atte juoksee meidät kiinni. Soitamme Tandalle ja pyydämme kirjoittamaan tilanneraportin newsseihin. Saavutamme Hyvinkään rajan kello 16.07, tämän jälkeen enää yksi raja ja sitten ohi on marssimme tää viimeinen. Saavumme Noppoon 16.33, olemme kulkeneet 13 kilometrin matkan kahdessa ja puolessa tunnissa. Pidämme taukoa ja nautimme Buranoita veden kera.

Tie alkaa syödä ajatusta rotan lailla. Järki ei kulje, emme puhele turhia. Lasken päässäni tahtia, katselen suomalaista maisemaa, juttelen niitä näitä. Muillakin tuntuu olevan enemmän pään sisäistä kuin ulkoista asiaa. Pidämme taukoa 17.15 ja ylitämme sen jälkeen moottoritien lähellä Hyvinkäätä. Taajama alkaa kohta ylityksen jälkeen, mutta ennen keskustaa hermot meinaavat palaa.

Kysymme matkaa keskustaan, vastaus on kolme kilometriä. Kävelemme pari kilometriä, käymme kaupassa banaaniostoksilla ja kysymme matkaa keskustaan, kolme kilometriä. Tässä välissä matka oli kertaalleen myös kolme kilometriä. Kauppareissun aikana Atte ja Jukka odottavat ulkona ja Jukkaan iskee horkka. Säikähän tilannetta, mutta onneksi kävely

Sivulle 17

Tauko Jukolassa

S a a m e Matilta Buranat lainaan, samoin kuin heijastimetkin. Nautin yhden Buranan veden kera ja kipu alkaa hellittää.

O l e m m e tauolla 45 minuuttia, en mieti enää taukojen pituuksia. Menimme piiloon looshiin, jotta voi-

Satu kertoo

Muistelinkin etteivät aamuyöherätykset ovat lainkaan tuskaisia seitsemän tienoilla tapahtuvien rinnalla. Hämmäntävällä sujuvuudella kasasin itseni ulkoilukuntoon ja ahtauduin ovesta ulos.

Sora. Muuten alkumatka oli varsin mukava mutta jalkakäytävällä oli soraa. Paljon sellaista. Järkeväähän sitä tietysti on levitellä ettei jäässä ja loskassa teekkariparka liukastu, mutta kovalla puhtaalla asfaltilla ei siitä ole kuin harmia.

Ensimmäisen kilometrin tai pari syytin sukkiani, kun kantapäähän pisteli. Pieniä kiviähän siellä oli, lentelivät kenkään perkeleet. Eikä niitä saanut lopettamaan ei niin millään. Sitten säädettiin sukkia paremmin ja kiviä poposesta kerran jos toisenkin.

Siinähän se meni käpötellessä tunti jos toinenkin. Alkuperäiset suunnitelmat jokatuntisista juomatauoista saivat jäädä, kun malttamattomina patikoimme kohti kehä kolmosen ulkopuolisia karuja erämaita.

Sinne asti päästiinkiin surutta. Olin kyllä jo useasti ehtinyt kadehtia Jukan lenkkitossuvalintaa, kun oman talviset vaelluskengän tapaiset eivät olleet ykkösvalinta kovalle asfaltille. Maiharijalkaiset marisivat samaa.

Vasenta nilkkaani pakotti tasaisesti. Löysäsin kenkää asiaa paljolti pohtimatta. Olihan minulla hoivattavava vastasyntynyt tatuointi, eikä jalkavaivoille ollut tajunnassasi tilaa tai tarveakaan. Vantaankosken jälkeen alkoi vihloa. Yhtäkkiä sitten pisti. Pisti kovaa ja syvältä. "Jaahas," ajattelin ja vaadin taukoa. Lähimmälle kelvolliselle taukopaikalle piti linkuttaa pari kilometriä, joista viimeinen neljännes oli jo kiiirastulen alemmasta osajouksesta.

Elin toivossa että hetken lepo ja jalan venyttely palauttaisivat minut patikoitukuntoon, mutta kaiken toivon sain heittää kun kaakaota nauttiessani yhä tunsin tasaisen, polttavan jyskeen polvitaipessani. Atte jorisi akillesjänteestä, mutta minua ei juurikaan jaksanut kiinnostaa mikä kipua aiheutti, enemmänkin yritin keskittyä sen unohtamiseen. Joten rasvasin tatuointini ja luovuin Riihimäki-visiostani. Otin uudeksi tavoitteeksi päästä

Satua piiputtaa Keimolassa.

Hämeenlinnantien toisella puolella olevalle Kesoilille, jolla pysähtelivät ihmispolot pyrkivät kohti Kehä III:n siunattua sisäpuolta.

Vielä nousee jalka Keimolassa

Kolmanneksen tästä tuskallisesta finaalityöpaaleesta pojat kävelivät vierellä. Kukaan ei näyttänyt enää kovin hilpeältä. Tauon aikana olivat päkiäarakkomme ehtineet turvota kukoistukseensa, minkä odotin tiputtavan ainakin yhden miehen vielä joukosta pois ennen päämäärän saavuttamista.

Minä siis liftasin kotiin vantaalaiselta Kesoililta. Kyysin sain heti, mutta Espoon keskukseen. Sen pienen vihreän kaupunkiauton omistaja oli nimeltään Tiina. Hänellä oli ryhmittymisvaikeuksia. Mutta ei sitä joka päivä pääsekään ajelemaan vastaantulijoiden kaistalla selvän kuskin kyydissä auringon lämpimästi paistaessa kasvoille.

Espoon keskus. No, oli siellä apteekki ja K-market. Sideharsoa tatuoinnille ja särkyä helpottavaa voidetta seuraavan aamun varalle, sekä hieman jokapäiväisiä ruokaostoksia. Ja bussipysäkillä notkumista. Pikku lintu tarkkampuviereissä istuvan lukiotytön housuille. En pystynyt jalkakivuisiani nauramaan, mikä oli yleisen kohteliaisuuden kannalta puhtaasti positiivinen sivuvaikutus. Somalittyttönen antoi paskaantuneelle neitoselle paperinenäliinan. Ja bussini tuli.

Aurinko paistoi kasvoille myös linja-automatalla. Torkahtelin toistuvasti Tapiolaan saakka, mutta sieltä eteenpäin minut piti tajuissa lukioaikainen luokkatoveri bittipuheillaan. Kotiin linkutettuani lysähdin sängylle. Tämän helpottavan toimenpiteen tapahtuessa oli Mattikin jo kotimatalla, mutta sitä minä en silloin tiennyt. Kohensin tyytyväisenä asentoa nieltyni ensin buranan. Keväällä voisi sitten taas harkita ulkoilua. Tai ylipäänsä kävelyä. Ja pystyasentoa ehkä ensikuussa. Nukahdin.

Satu Virtanen

tuntuu tepsivän kylmyyteen.

Nyt pitäisi löytää huoltoasema, jolla pitää taukoa ja hioa suunnitelmia. Jukka ilmoittaa jäävänsä pois matkasta. Kysyn tietä R-kioskilta ja saan kuulla kävelleeni puolisen kilometriä liian pitkälle. Atte ottaa tämän raskaammin kuin minä, kävelen ja tyyntytellen. Astelemme pari kilometriä ja Kesoil löytyy sieltä, mistä pitikin.

Otamme ruokaa ja käymme puuteroimassa nenää. Kuivatan sukkaa patterilla ja hoidan henkilökohtaisia asioita kännykällä. Selvitän varmuuden vuoksi taksin numeron ja viimeisen junan lähtöajan Riihimäeltä. Se on 02.32, kellon ollessa 18.45. Paniikkia ei siis ole.

Junia kulkee tunnin välein, aina puolen aikoja. Lähdemme liikenteeseen taasen 19.20. Sovin Aten kanssa, että tähtäämme 23.32:n junaan. Aikaa on neljä tuntia ja matkaa 16 kilometriä. Suhde tuntuu hyvältä. Sovimme pitävämme viiden minuutin tauon tunnin välein.

Matka alkaa maistua, uusi Burana jyllää veressä ja jalkojen särky väistyy hetkeksi. Paahdamme tunnissa Riihimäen rajalle, seitsemän kilometriä, ja pidämme tauon. Istumme pimeässä hiekoituslaatikon kannella ja juttelemme armeijasta. Se tuntuu turvalliselta.

Hyppään alas laatikolta ja jalat antavat voimakkaan varoituksen. Niitä särkee nyt polviin saakka ja oikeaa jalkaa on pakko liikata. Olin tutustunut jalkojeni anatomiaan Hyvinkäällä ja olin huolissani oikean jalan turvotuksesta. Päätin käyttää nopeaa taktiikkaa ja se

purikin ensimmäiset kymmenen kilometriä.

Revimme matkaa Aten kanssa pimeässä. Vain minulla on heijastin, mutta onneksi saamme kävellä kevyen liikenteen väylää koko matkan Hyvinkäältä Riihimäelle. Tiellä olisi hengenlähtö lähellä. Jaloista päätellen se ei ole kovin kaukana täälläkään. Muut osat ruumiista eivät

ole tietoisia jalkojen tuskasta. Nyt ei lasketa sitten aivoja mukaan.

Riihimäkeä tuntuu riittävän loputtomiin ja matka jatkuisi vielä keskustan toisella puolella. Katson karttaa ja yritän kohentaa mielialaa. Myös Atteen

on iskenyt väsymys, ei askel nouse alkuaikojen malliin kummallakaan. Joudumme lepuuttamaan kipeitä jalkoja seisomalla hetken aikaa. Kaikki on hyvin, kunnes tulee ottaa taas uusi askel.

Pidämme tauon, Atte rojahtaa maahan ja minä kaivan vettä esille. Juomme ja jatkamme matkaa pikaisesti, koska jalkani ovat kuin tulessa. Patistan Aten liikenteeseen ja kuljemme laahustaen kohti keskustaa. Joudumme pitämään seisahdustaukoja parin sadan metrin välein, tuska jäytää lonkissa asti.

Olen lukenut karttaa kilometrin verran väärin, mutta en mainitse sitä Atelle. Joka tietoa lisää, se tuskaa lisää. Saavumme lopulta keskustaan ja näemme Riihimäen juna-aseman. Matka sinne on pitkä kuin nälkävuosi, seisahdumme useasti. Saavumme asemalle lopulta kymmeneltä, tehtyämme matkaa 18 tuntia. Ostamme liput junaan, otamme pari kuvaa todisteeksi ja sitten hetken odottelun jälkeen kömmimme 22.13 lähtevään pikajunaan.

Löydämme looshin, johon parkkeeramme. Kengät ja sukat pois jalasta, jalat penkille takkien alle. Nautimme vettä ja banaaneja. Matkan puolenvälin jälkeen alkaa nukkumatti koputella. Taistelen vastaan urhoollisesti. Perillä teemme matkaa juna-asemalta linja-autoille parikymmentä minuuttia. Onneksi ei ole kiire. Bussissa uni tulee väkisin silmään. Säpsähdän hereille jatkuvasti. Atella on huono olo, enkä tunne itseänikään erityisen hyväosaiseksi.

Vaapun ulos bussista, moikkaan Attea ja nilkutan kohti asuntoani. Sisällä heitän kaiken tavaran pois päältäni johonkin nurkkaan, kirjoitan pikaisen raportin newsseihin ja menen petiin kellon ollessa yli puolen yön. Unta ei tarvitse houkutella.

Janne Kalliola

Janne steissillä

Atte steissillä

Sadomasokismi:

Sadismi sukupuolinen poikkeavuus, joka ilmenee haluna pahoinpidellä tai kiduttaa halun kohdetta. Yleisemmässä merkityksessä: luonnon julmuus. Peräisin ransk. kirjailijan, markiisi de Saden (1740 - 1814) romaaneista.

masokismi perversio, jossa vastapuolen suorittama fyysinen pahoinpitely tuottaa pahoinpidellylle nautintoa. Saanut nimensä sveits. kirjailijan L. von Sacher-Masochin mukaan.

Gummeruksen Tietojätti, 1984

Telkkarin Sexodus-ohjelmassa tummatukkainen sadistitäti kertoo, kuinka hän poltti rakastajansa takamukseen nimensä ja päivämäärän kolvilla. Rakastajan toivomuksesta. Sitten kaksi nuorempaa masoa kertoilevat kokemuksistaan mutta mikään ei taida voittaa vanhemman sadistitädin muisteloita. Nuoretkin ovat järkyttyneen näköisiä kun täti kertoilee eritteistä, piikkikoroista, anaaliseksiä ja ruoskista.

Kakkosen Suuressa seksikeskustelussa on vieraana 90-luvun kaupallisen sadomasokismin ruumiillistuma, yksityisyrittäjä Veronica. Hän on pukeutunut siistiin vaaleaan kävelypukuun. Veronica on myös trendikkäiden urbaanien uusjuppien Raamatun Imagen kannessa ja Iltalehden sekä Cityn syvähaastattelussa. Ja vaikka missä.

Mikä sadomasokismissa viehättää? Miksi se on juuri nyt, Herran Vuonna 1998 pulpahtanut trenditietoisten muutipuheenaiheeksi? Tähän etsin vastausta Kriittisen Korkeakoulun järjestämän luentosarjan eräällä luennolla, otsikoltaan "Mihin sadomasokismia tarvitaan?"

Saavun Porthanian luentosaliin 3 ajoissa mutta silti sali on melko täynnä, täyttyen perinteisellä opiskelupakkausmenetelmällä, edessä ei ole ketään mutta takarivit ovat täynnä. Kun odottelen luennon alkamista, vertaan mielessäni tätä yleisöä normaaliin TKK:n luennon, vaikkapa diskreetin matematiikan torstai-iltapäivän kaksituntisen keskivertoyleisöön. Eroja on. Porthanialla yleisö on vaihtelevamman ikäistä, kaksikymppisistä psykanopiskelijoista keski-ikäisiin kiinnostuneisiin ja mikä huomattavaa, yleisö koostuu puoliksi naisista. Vielä hämmästyttävämpää, naisista kaksi on kaljuja. Siis ei mikään tavallinen teekkarikoostumus vaan ihan oikea Yliopistoyleisö™. Humanisteja.

Luennon, tai pikemminkin tilaisuuden aluksi kutsutut kolme asiantuntijaa, filosofi, professori Timo Airaksinen, psykologi, kirjailija Esa Sariola ja tuottaja Veronica, pitävät kukin alustuksen aiheesta ja sitten on vapaa sana. Ensimmäisenä estradille astuu Airaksinen. Keski-ikäinen tukevoituva mies, jolla on mielestäni akateemiseen maailmaan erottamattomasti kuuluvat kulahtaneet samettihousut. Hyvin ystävällisen oloinen, setätyyppiä. Hän puhuu pitkään ja laveasti markiisi de Sadesta, mainitsee Saden kirjallisen tuotannon olevan kammottavan tylsää luettavaa ja pohtii sadomasokismia ja sen merkitystä esteettis-filosofiselta kannalta.

Hänen mielestään sadomasokismin nousu, vaikkei se ole mikään uusi ilmiö, on pyrkimystä kohti täydellistä entropiaa. Mikä on pahaa, onkin hyvää. Kipu on nautintoa. Hän vetää analogioita Saden kirjallisuuteen, jossa kuvataan monisanaisesti esimerkiksi ulosteiden syömistä. Mikä on poistunutta, roskaa, jätettä, tarjoillaan etemme herkkuna. Sama paradoksaalisuus toistuu, kunnes eroa hyvän ja pahan, kivan ja kurjan, kivun ja nautinnon välillä ei enää ole. Entropia vallitsee.

Tämän huimaavan ajatusleikkipuheenvuoron jälkeen toimeen tarttuu psykologi Sariola, joka voisi ulkonäkönsä puolesta olla Jukka Virtasen kaksoisveli. Hän artikuloi selkeästi ja voimakkaasti, ja aloittaa perversion määritelmällä. Perverssi seksuaalisuus (ja muukin toiminta) on seksuaalisuutta, joka on yksipuolista. Perverssi ihminen saa tyydytystä asiasta, joka on toiselle, teon kohteelle, vastenmielistä ja/tai hän ei välitä kohteen tunteista tai terveydestä. Raiskaaja on lääketieteellisesti perverssi, koska hän alistaa ja vahingoittaa toista kohteen haluamatta sitä ja myös siksi, että teko kohdistuu yleensä aivan tuntemattomaan ihmiseen, jonka vahingoittamiseen raiskaajalla ei ole mitään syytä. Airaksisen ja Sariolan välille muodostuu väittely siitä, ovatko tämän määritelmän mukaan itsekeskeiset yhdenillan suhteiden harrastajat perverssejä, jos he menevät ravintolaan vain seksi mielessä, vastapuolella ei ole mitään väliä. Lopputulokseen ei oikein päästä, Airaksisen mielestä he ovat perverssejä, koska kohtelevat toista vain objektina ja Sariola taas argumentoi, että eivät ole koska he eivät vahingoita toisiaan, vaikka haluaisivatkin mielihyvää vain itselleen.

Tämän sivuraiteen jälkeen keskustelu palaa aiheeseen, perversion määrittelyyn. Määritelmän mukaanhan konservatiivinen sadomasokismi ei ole

perversio, koska kummatkin osapuolet saavat siitä tyydytystä. Sadismi voi olla myös henkistä, haukutaan tai alistetaan toista verbaalisesti. Sadosokismi ei siis ole lääketieteellisessä ja/tai psykologisesti sairaus (kuulenko Freudin pyöriävän haudassaan?). Sariolan määritelmän mukaan se on vain täydellistä omistautumista toiselle. ”Rakastan sinua niin paljon, että saat lyödä ja hakata ja solvata minua ja pidän siitä, koska silloin huomioit vain minut.”

Viimeisenä alustuksensa pitää tuottaja Veronica. Toisin kuin edelliset puhujat, hän ei puhu asiasta teoreettiselta näkökannalta vaan aivan omakohtaisista kokemuksistaan ja työstään kaupallisten sadosokismipalvelujen tarjoajana studiossaan House Of Veronicassa. Asiakkaista, tarjoamista palveluista ja pohdiskeluistaan, miksi ja mihin sadosokismia tarvitaan. Hänen mielestään sadosokismibuumi johtuu yleisestä asenteiden vapautumisesta, vihdoinkin uskalletaan puhua ja myös kokeilla käytännössä toteuttaa sellaisia fantasioita, jotka ennen oli pidettävä visusti piilossa. Monet asiakkaista sanovat, että he ovat aina halunneet kokeilla, miltä tuntuu jos sidotaan kiinni ja piiskataan. Silloin asiakas saa mitä haluaa, hänet sidotaan puuristiin kiinni ja piiskataan.

Veronica korostaa, että tämä ei ole prostituutiota. Monet kyselevät seksipalvelujenkin perään, mutta siinä vaiheessa saa vain kylmiä katseita ja eiota. Palvelut ovat myös tarkasti säädeltyjä, tullessaan sessioon hän saa käteensä kaavakkeen, josta voi ruksata, mitä tahtoo. Haluaako piiskausta vai kenties nuolla dominan saappaita, saavatko ruoskanjäljet näkyä vai ei. Veronica sanoo syynkin, miksei hän tarjoa mitään rankempaa, vaikkapa neuloja nänneihin tai todellista kidutusta. Koska hän joutuisi edesvastuuseen ja mikä kummallisinta (tai oikeastaan hauskinda), hän ei itse kestäisi katsella sitä. Eli asiakas määrää, mitä haluaa. Hänen tarjoamansa palvelut eivät siis ole oikeata sadosokismia vaan pikemminkin roolileikkejä.

Hyvin erilaisten mutta erittäin kiinnostavien alustusten jälkeen alkoi vapaa kyselyosuus. Kuten arvata saattoi, Veronica sai suuren osan kysymyksistä. Ei ihme. Hän on kontroversiaali julkisuuden henkilö, joka oikeasti harjoittaa sitä, mistä muut vain teoretoivat. Osa kysymyksistä oli täysin irrelevantteja pikkujuttuja, jotka eivät liity aiheeseen ollenkaan, kuten vaikkapa erään narkästyneen ja ylemmyyden-tuntoisen vanhemman mieshenkilön tiedustelu House of Veronican hygieniastandardeista ja että maksavatko he veroja. Tähän Veronica vastasi, että kyllä hygieni-

standardit ovat kovat, jokaisen kumikikkelin päälle laitetaan aina kondomi ja tilat pidetään puhtaana. Ja verottaja saa mitä verottajalle kuuluu eli arvonlisäveron kuten kaikista muistakin palveluista.

Jossain vaiheessa monetkin ihmiset kyselivät, että mikä aiheuttaa sadosokismin ilmenemisen ihmisissä. Selvää vastausta ei löydetty. Eräs kyselijä ehdotti lapsuuden kokemuksiä mutta tämä tyrmättiin liiallisena yksinkertaistamisena, eivät kaikki perversiot voi johtua Oidipus-kompleksista tai siitä, että putosi lapsena päälle. Veronicalta udeltiin myös tyypillistä asiakasta, mutta sellaista ei kuulemma ole. Suurin osa on miehiä mutta heitäkin on duunarista toimitusjohtajaan.

Kysely kiihtyi niin, että aika meinasi loppua. Aiheesta olisi mielellään kuunnellut lisääkin, kun kaikki esitelmöijät olivat hyviä puhumaan ja myös erittäin ammattitaitoisia ja paljon tietäviä. Kaksi tuntia ja tunsin ymmärtäväni sadosokismia ja sen tarkoitusta hieman tarkemmin. Alustajat saivat raikuvat aplodit, ansaitusti.

Tullessani ulos jo hieman tunkkaiseksi muuttuneesta luentosalista näin, että Porthanian aulassa seisokeli Mattiesko Hytönen, aina yhtä ällöttävänä hihattomassa liivissä ja kameramiehen kanssa. Ilmeisesti populistisesti Hytönenkin on tunnistanut sadosokismin markkina-arvon ja sadosokismi pääsi taas telkkariin.

Katja Kuusikumpu

Oheislueettavaa

<http://www.veronica.sci.fi/> - Suomalaisen sadosokismin kaupallinen ilmentymä

<http://www.barnsdle.demon.co.uk/span/span1.html> - SM rights

<http://www.tfnbbs.com/safety.htm> - BDSM-turvallisuus, BDSM = bondage, domination, sadosokismin

<http://www.autumns-season.org/> - BDSM Networking Service

http://www.lungfish.com/friday/bdsm_purity.html - BDSM purity test. Testaa puhtautesi.

<http://public.diversity.org.uk/deviant/> - BDSM-sanakirja

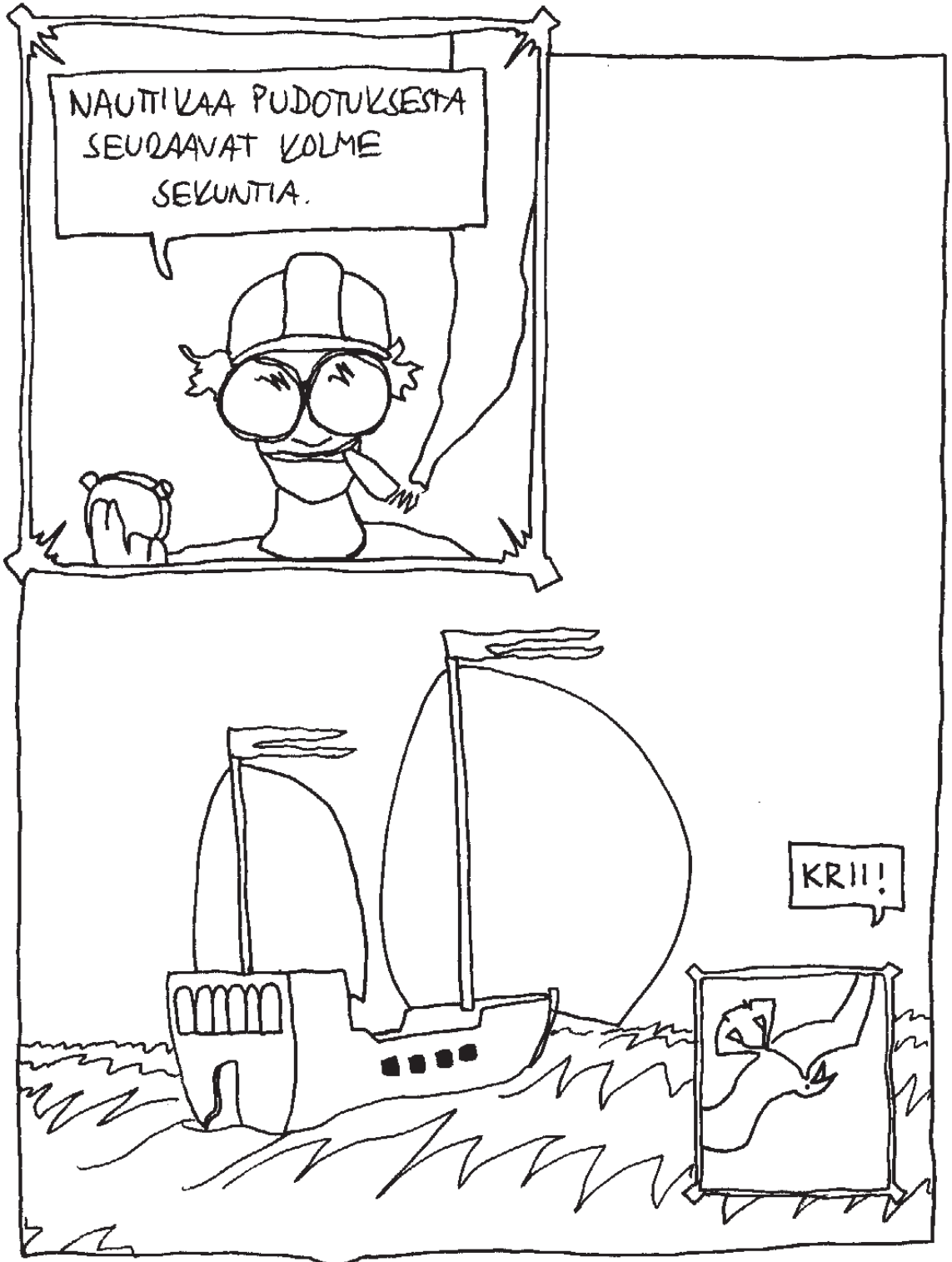
<http://www.skintwo.co.uk/> - Skin Two, fetish-, SM- ja bondagelehti

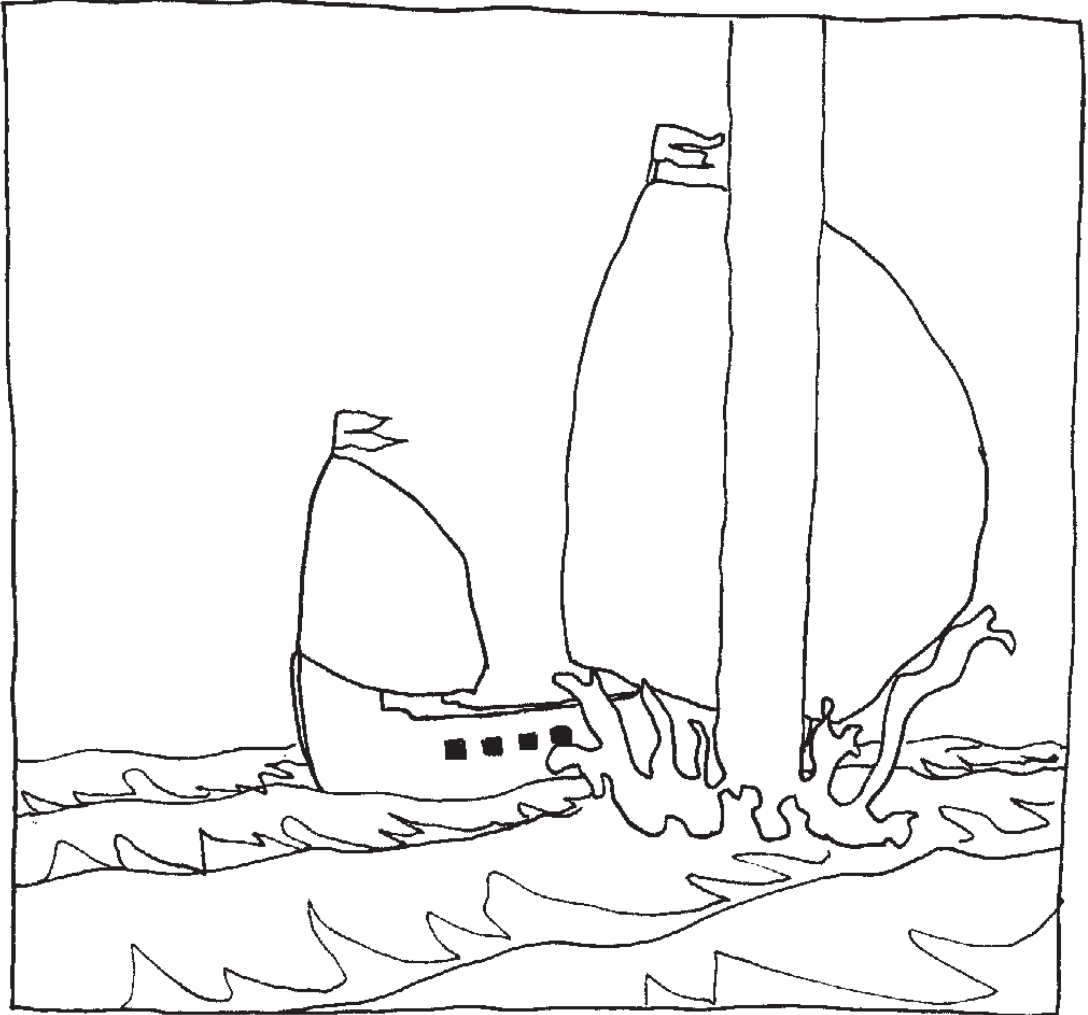
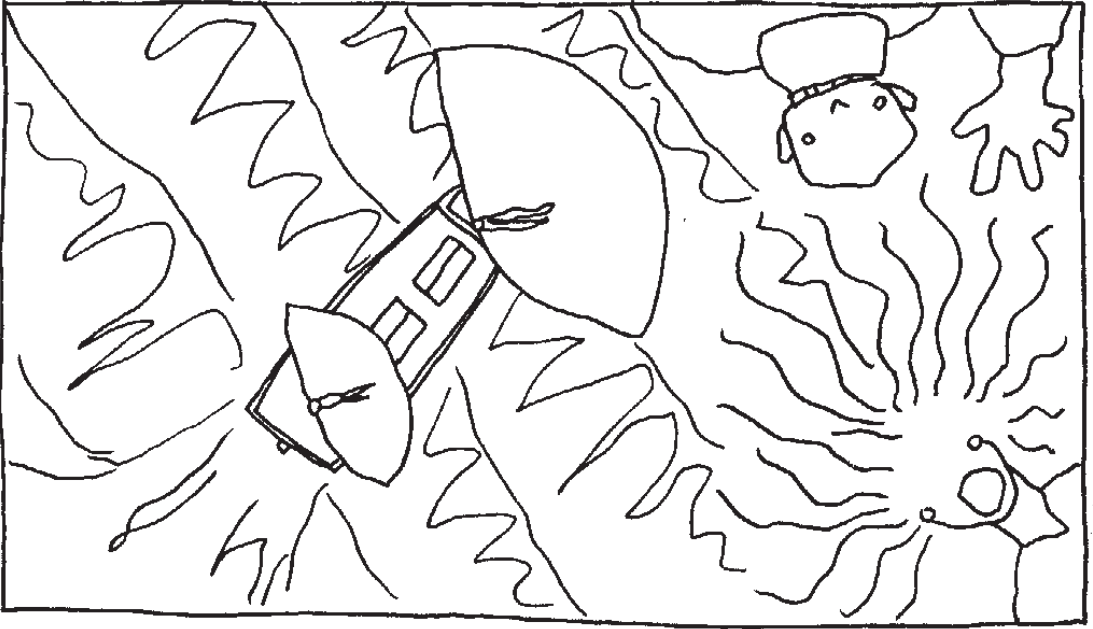
<http://www.epe.base.com/epe/> - Erotic Power Exchange

<http://www.mjsleatbernet.com/> - Leathernet

#slavery - irc

MATALA TAJUNTA

laituria ulkona näyttäisi olevan a) helvetin kylmä b) satavan jotain lumituiskulta näyttävää vaakasuoaraan

Kirjeenvaihtaja on jälleen lähtenyt kaheliuden huipulle; viikoksi GooMaamaan - selvin päin. Tai ainakin pääsääntöisesti selvinpäin.

Sunnuntai

GooMstaffin kokoontuminen oli määrätty Katajanokan terminaaliin sunnuntaiksi 1.2. kello 1400. Saapuessani paikalle hieman etuajassa löysin pienen etsimisen jälkeen pari tuttua naamaa. GooMstaffia olisi tänä vuonna tuplasti enemmän kuin edellisellä kerralla. Työvuorotkin hiukan kevyemmin järjestettyinä. Tässä vaiheessa oli vasta yksi taistelijapari pikakeikalla - pikapassi lentoasemalta nuorelle jäsen R:lle, josta tästä eteenpäin käytetään nimeä jäsen Passi. Aikaa jäseniltä Passi ja kulkuri-J kului suunnilleen 52 minuuttia, josta 40 matkoihin ja loput valokuvaukseen ja passin kirjoittamiseen.

Puoli kolmelta saapui tapaamispaikalle vanha jäsen K (Oulusta) kysellen kuinka tarkkaa sen passin kanssa on, kun se jäi kotiin. Onneksi koti tarkoitti tällä kertaa naishenkilön kämppää JMT:lla ja aikaankin laivan lähtöön oli ruhtinaalliset 35 minuuttia. Koska kyseinen naishenkilö oli mukana, jäsen K päätti valita mitariauton parin minuutin pätkäilyn jälkeen. Jäsen K nähtiin seuraavan kerran vasta konfrensiihuoneessa laivan lähdön jälkeen. Puuskuttavana, mutta kuitenkin ilman lappeen Rantalaisia Tarzan(Ryyd?)loikkauksia.

Perehtymistä tulevan viikon tehtäviin ja koreografiaan harrastettiin koko iltapäivä ja ilta. Välissä käytiin toki syömässä ja kirjeenvaihtaja noudatti vanhaa periaatetta seisovan pöydän osalta: muut kokeilkoot vapaasti kaikkea mitä tarjotaan, minä syön sitä mistä pidän - siis mätivoileipiä ja vielä hiukan mätivoileipiä ja ehkäpä vielä pari. Nam.

Yksitoista Gisäntää ja viisi Gemäntää jakautuivat neljään ryhmään, joista kaksi vuorotteli krääsämynnin ja skabojen kesken, toisten vastatessa opastustehävistä ja GooMipeikkojen VIP-tilaisuuden järjestelystä. Jänisjahtiin ja terminaaltehtäviin ryhmät koottiin hieman sekoittaen. Lisäksi jatkuva hälyvastuu olisi opastus- ja VIP-työryhmien harteilla. Huuh? Opasryhmäni olisi jokatapauksessa hajaantuneina pitkin laivaa jäsen J-K:n ollessa kuvaajana.

Yksilösuoritusmista

Tällä kerralla staffilla olisi sauna joka ilta. Nam. Maanantain aamupalaverin lopulla, laivan lähestyessä

ja c) tuulevan täsmälleen Katajanokan pitkien katujen suuntaisesti - keskustaa kohti. Lisäksi saimme kuulla bussi- ja ratikkakuskiin menneen sittenkin lakkoon. Suunnaton myötätuuli.. eikun myötätuntomme kaikille GooMaajille, jotka puskisivat vastatuuleen siinä tuiskussa kohti terminaalia. Varsinkin ne piruparat, jotka tulivat maakunnista junalla keskustaan ja huomaisivatkin joutuvansa vielä kylmälle patikalle. Puhumattakaan kaikista niistä, jotka asustavat jossain etäisissä HOASin gheoissa.

Viimeisten siviilien joukossa terminaaliin valmistelemaan - ja jättämään lastit säilytykseen. Säilytyslokerikkojen alin rivi oli edelleen se isoin (kymmenen keisiä ja muutama litran leka), joten nopeasti perustettiin lokerokombinaatti säilyttämään useamman jäsenen ostokset kympin päivittäisillä kustannuksilla.

Kello yhden jälkeen terminaaliin alkoi valua tasaisena virtana haalaroitua, punaposkista nuorisoa. Lähes jokaisella nenä vettä valuen ja tuulensuojaanpääsystä helpottuneina.

Putkessa huomaan mielenkiintoisen laumailmiön jaellessani G-videon mainosflyereita: kun antaa jotain fläbäriä yhdelle, niin viereisetkin kulkijat kiinnostuvat, kun yksi käsi on jossa, niin kohta ovat kaikkien kädet ojossa. Fläbäri on saatava, vaikkei olisi aavistustakaan, mitä sillä saisi. Kaksikymmentä metriä myöhemmin niitä sitten lojuikin maassa.

Ensimmäiset matkajat jaksavat heilua päästyään sisälle laivaan. Kaikki vielä virkeitä. Paitsi ehkä ne n lappeen Rannalta tai muualta kaukaa tullutta, jotka ovat otelleet pohjia tuossa lähestymisen aikana.

Katsastin ja tarkkailin yleisesti ilmapiiriä. Yllättävää kuinka arvovaltainen ilmestys sitä onkaan kun kuleksii kansio kinalossa pitkin poikin laivaa. Näytti Tirkyllä olleen hillittömät bileet keulan diskossa. Olihan siellä pari ruokailijaakin sivuummalla. Ja joku levynpyörittäjä. Ja lattialla ainoastaan Tirky.

Helvetin helveti! Seisovasta pöydästä puuttuu mätivoileipäainekset! Saunalla pitää porata asian vuoksi Veijo GooMille.

Eniten epäuskoisia kommentteja tuli autokansidiskon puuttumisesta. Syynä on jokin EUrodirektiivi, joka rajaa ihmisten kuljettamista autokansilla. Tai jotain. Tilannetta korjasivat(?) Rainbown roikuttaminen aamukuuteen ja sen jälkeen keulan disko sekä dj mölykoneineen keskikannella. Unohtamatta käytävabileitä. Ainakin mitä tuli jälkiin.

Yön päätteeksi tuli vielä treenailtua 4R:n kamojen roudaamista Gravista silmälläpitäen.

Tiistai

Ensimmäinen jänsijahti: Jäsen S:n partio lähti ylimmältä kannelta alaspäin ja oma partioni kakkoskannelta ylöspäin. Koska alimmat kannet olivat yksipäiväisillä GooMeille osallistuvien hyttejä, ei kohdalle osunut pitkäkorvaisia. Osansa lienee ollut myös siivojilla ja jahtia edeltäneellä hälytyslaitetestauksella: hyttikajarit vinkuivat ja käytävien palokellot möykkäsivät yli varttitunnin. Odotellessamme laivapoliisien kanssa jahdin alkua aulassa kävi siellä ensin yksi kalsareihin ja kaulakoruun pukeutunut nuori mies kyselemässä metakan kestoa ja hiukan myöhemmin toinen, jolla oli jo paitakin päällä. Yritimme toivoa laitteilla soitettavaksi seuraavaksi joko Paranoidia tai Imperial Marchia. Turhaan. Seuraava testaus oli yhtä moderni instrumentaaliesitys kuin ensimmäinenkin - huomattavasti lyhyempi vain.

Partiot kohtasivat kuutoskannella ja jäsen S:n partio kertoi saaliinsa olleen vajaat puoli tusinaa pitkäkorvaa. Tosin yhdessä hytissä oli ollut ryhmä marssi-valmiudessa ja kun tarkastus tuli, he "olivatkin juuri lähdössä" reput jo selässä. Tämän jälkeen kävimme tutustumassa ulkokannen piilopaikkoihin ja katsastamassa laivan putkan.

Uusi lisänakki (joka ei oikeastaan ollut staffin hommia, mutta...) - matkalippujen tarkastaminen terminaalissa passintarkastuksen jälkeen. Nojaa, menihän se. Koko päivä tähän mennessä matkalippujen tarkistamista. Ensin hyteissä, nyt portilla.

Hienoista huolta herätti tosin se, etteivät laivaan jääneet parisataa yliGooMaajaa sen suuremmin huolestuneet tuosta hälytystestistä. Mitä nyt muutama hälytinkello oli saanut kyytiä. Ilmeisesti laiva voisi merellä upota ilman että osa GooMaajista huomaisi mitään. Ja ne, jotka jotain ehkä huomaisivat, ilmeisesti ryhtyisivät mekkaloimaan baarin sulkeemisesta liian aikaisin.

Ruokapöytä oli saatu mätää, mutta smetana ja sipuli puuttuivat. Perhana! Illalla sauna teki terää. Tosin jäsen K oli aika reppanassa kunnossa ja pomotkin olivat jo sitämieltä, että tuo mies laitetaan lääkärin vastaanotolle huomenissa.

Keskiviikko

Puolet reissusta alkaa jo olla takana. Maailma, jossei nyt ihan hymyile, niin ainakin virnistää yhä jonkin verran.

Jänsijahti oman partioni osalta melkein yhtä tulokseton kuin eilenkin. Mitä nyt löysimme keulahytistä

röykkiön tavaroita, jotka ehdimme jo koota säkkeihin, ennenkuin siivojatäti säikähti kertomaan niiden olevan heidän tavaroitaan. Niin ja melkein säikäytettiin konsulenttineitonen hyttiinsä. Kovasti pohdimme, jotta partioon pitäisi saada haulikot ja vierailuvia "tähtiä", kuten esimerkiksi turkistarhaaja Kuisma. Partioiden kohtaaminen tapahtui ylemmillä kansilla, koska toinen ryhmä oli törmännyt hyvin hitaasti poistuneeseen hytilliseen pupujusseja. Jotka soittivat suutaan pukeutumisen sijaan.

Jäsen K jäi maihin tutkittamaan sairautensa laatua lääkäreillä. Myyntiryhmää piti täydentämän jäsen 3n-3:lla, joka oli jo aiemmin freelance-tuurannut siellä.

Terminaalista löysin jonkin aikaa etsittyäni joensuulaiskontaktini ongelmakehiöilijät. Neideit viihtyivät terminaalissa muuten mukavasti, mutta olivat saaneet seuraansa parin kylteri-gentlemanneja. Herrojen, varsinkin stetsonillisen, tyylikäs smalltalk koostui lähinnä seuraavista kolmesta jatkuvasti hoetusta repliikistä: "anna pilluu", "näytä rintoja" ja "anna edes koittaa". Kinuaminen jatkui ja jatkui kunnes Marjo kumosi oman juomansa kylterin stetsonille ja neidit suorittivat demarcen yleisön raikuvien aplodien saattelemina. Tosin myöhemmin tapaamansa muut kylterit yrittivät epätoivoisesti väittää kyseessä olleen joitain muita, lainahaalareissa olleita toikkarojia. Teekkarit saivat ongelmakehiöilijöiltä erittäin positiivisen arvosanan.

Lakko jatkuu yhä, mutta nyt tuli jo omakohtaisestikin huonoja uutisia: koska arvoisat bändit tarvitsivat enemmän miksauskamioja kuin aiemmat, pääsin viettämään jäsen R:n kanssa iltapäivän ja illan puoli neljästä yhdeksään miksauspöytäväijyssä. Muuten ihan menettelevää hommaa, mitä nyt joillain GooMaajilla oli vaikeata käsittää ettei miksauspöytä ole baaritiski eikä istumapaikka. Erityisesti eräs puufuksi kunnostautui idioottina, jolle piti ensin huutaa puolenkymmentä kertaa käsky istua alas ennenkuin ukko istui. Ja pari minuuttia myöhemmin hemmo yritti jälleen istuutua pöydän reunalle.

Bändien esiintymisen aikana oli kuulemma ajoittain melkoisia ongelmia yleisömassojen vellomisen kanssa. Tai niin kaverit kertoivat, itse vietin keikkojen aikana tauon punkassa. Vaikka oli osannut varustautua korvatulpin osoittautui keikkatorkkujen jälkeinen väijyvuoro puoli neljästä kuuteen aika paskaksi nakiksi. Dj Alexin levynpyörittelytaidoista en tiedä sanoa mitään, mutta äijän juonnot ja vitsintapaiset

olivat kyllä aika perseestä. Ja sitä kuitenkin jatkui. Ja jatkui. Ja jatkui. Onneksi on edes korvatulpat haalareiden vakiovarusteena.

Torstai jatkuikin sitten minitorkkuilla ja aamiaisella Jänisjahdissa ei vielääkään mitään erityistä. Kävimme läpi joukon tyhjiä hyttejä, joukon hyttejä enemmän tai vähemmän uupuneilla, mutta matkalipullisilla matkustajilla sekä joukon hyttejä, joiden asukkaat yrittivät sitkeästi vielä pitää bileitä käytävällä. Kaksoiskoputus ja yleisavaimella ovi auki ja vakioreplikki: "Hyvää päivää! Matkalippujen tarkistus, nimenhuuto ja lemmikkieläinten laskenta!" Hytti hytin jälkeen. Samat ruutiinit: sängynalusta, vessa, oven taakse kurkistus, matkalippujen tarkistus ja nimien vertaaminen listaan. Sitten vaan kehotus "Jatkakaa!" ja seuraavalle ovelle. Eikä yhtään jänistä meidän osallemme tälläkään kertaa. Olis nyt edes yksi ollut. Mutta kun ei.

Jäsen K palasi laivalle hurjahkon diagnoosin kera. Lääkärisetä ei ollut löytänyt pöpöä vaan jotain mömmöä. Mömmö oli koostunut kai ainakin heroiinista, jostain muusta huumesta ja jostakin synteettisestä töhnästä. Pikkuisen muistelemalla päädyttiin toteamukseen, että jäsen K oli saanut tyrmäysdrinkin sunnuntaina illalla, mutta oli kaikesta huolimatta onnistunut pääsemään turvaan hyttiinsä lukkojen taakse ennen sammumistaan. Sen jälkeen maanantai ja tiistai olivatkin olleet sekoituksen aiheuttaman krapulan eikä taudin oireiden masentamia. Kovasti vaan muisteli maanantaiaamuna ihmetelleensä kauheeta jysäriä ja heräämistä kaikki vaatteet päällä vaikkei ollut juonut paljon mitään.

(Pidettäköön vastaisuudessa vaarin lasien valvonnan suhteen yökerhossa.)

Putkessa näyttääkin tällä kertaa marssivan runsaasti myös kaikenlaisia kiltatovereita. Mutta viimeisten laivaantulijoiden, parin artiklalaisen nuoren miehen epätoivoinen kinuaaminen laivan oviaukolla viivyttaa lähtöä: yksi mies on juuri tulossa terminaaliin pikapassinsa kanssa ja pitäisi saada laivaankin. Odotetaan. Miestä ei näy. Pitää kipaista terminaaliin katsastamaan tilanne. Rajavartijat ovat jo pistäneet ovia kiinni, mutta kadonnut lammas löytyy ja meinaa jopa loppukirissään kirmata putkea pitkin väärään laivaankin, mutta pienellä opastuksella - ja yhdellä komealla kaatumisella - mies saadaan vielä oikean laivan kyljestä sisään puuskuttamaan kavereilleen kiitoksia odottamisesta.

Vika virallinen työvuoro menee muuten rauhallisesti, mutta vaikka välillä käyn kyselemässä, miten se toisen miksauspöydän vaihtamisen kanssa on tänä iltana, niin ei mitään tietoa. No ei voi mitään. Käytetään extraruokaliput Duken ja Johannan kanssa aikai-

seen illalliseen. Ilta sujuu ja sujuu, mutta mielessä kaivertaa epävarmuus sen helkkarin miksauspöydän osalta.

Kahdeksalta ns. päätän työt ja lähdän viettämään iltapalaa Gonzon ja Mintin kanssa. Saamme melkein saman pöydän kuin kolme(?) vuotta sitten kun tapasin Mintin ensimmäisen kerran GooMilla. Ja sitten iskee se vihonviimeinen paska tuulettimeen: Veijo Bändi on porannut kun miksauspöytälojduilla ei ole oltu ja pitää pian saada vahtia ja ...

Eikun virkakamat niskaan ja menoks. Tällä kertaa saan ruinattua infosta muillekin keikan aikana miksauspöytää ja bändiä suojaaville staffilaisille tulppia. Keikka menee jotenkuten. Yksi lääkis(?)tytsi tosin oli vielä paskemmalla tuurilla liikkeellä: harha-askel rapuissa ja polvi paskaksi. Ja laivan lääkäri aloitti tutkimukset puhalluttamalla. Toisaalta ymmärrettävää, mutta loukkasi neitokaista hiukan. Selvänä (alle 0.8 promillea) kun oli ollut. Ja sitten keikan aikana kaiken maailman ääliöt kaatuilee jalkoja ja kainalosauvoja päin. Saimme sentään järkähtyvä jäsen R:n kanssa hänelle hiukan suojaisamman paikan, mutta näkyvyys oli olematon. Ainakin estraadille. Noo, jäsen R kävi keikan jälkeen tarjoamassa poloiselle iltapalan.

Keikan jälkeen olosuhteet paranevat pikkuhiljaa, kunnes se helkkarin dj-Alex aloittaa osuutensa. Alle vartissa antimusiikillinen tajuntani tunnistaa koreografian aivan samaksi kuin edellisenäkin aamuyönä. Voi vittu! Tätä siis vielä aamukuuteen asti! Yksi. Kaksi. Kolme. Neljä. Viisi. Kuusi. Seitsemän Aaaaargh!

Vihdoinkin. Kello kuusi ja Rainbown tyhjentäminen. Yritän hienovaraisesti kertoa toistensa imemiseen keskittyvälle kauppatieteilijäparille paikan sulkeutumisesta, mutta olkoon. Minuuttia myöhemmin henkilökunnan setä ilmoittaa heille saman asian muutamaa kertaluokkaa tilymmin.

Ja vielä aamuyön viimeinen idiootti, joka luulee tähänastisen kiltin käytöksensä oikeuttavan pöllimään "Red Energy" -mainoslakanan. Ei. Ei, en aio katsoa läpi sormien. Ei, en suostu ottamaan rahaa itselleni.

Ei, en aio muuttaa asennettani. Ei, minua ei todellakaan tässä vaiheessa enää huvita. Lopulta nuorukainen poistuu paikalta ilman lakanaa.

Viimeiset torkut ja vika aamiaisen Duken ja Johannan seurassa. Sitten enää aamupalaveriin vertailemaan kokemuksia ja antamaan loppukommentteja. Terminaalissa odottaa vielä säilytyslokerokombinaatin purkaminen ja lakko-oloissa suoritettava lastin rahtaus Otaniemeen.

Matti Änkö